

BUDAPEST, 1941. OKTÓBER 9. — I. ÉVFOLYAM 20. SZÁM.

ÁRA:
20
fillér

MAGYAR FUTÁR

RAJNISZ FERENC LAPJA

EURÓPAIAK ELŐRE!

A SPANYOL AZURHADOSZTÁLY
KATONÁJA A SZOVJET FRONTON

RADIOKÉP

Hitler vezér és kancellár megérkezéséről a berlini Sportpalotába, ahol történelmi beszédet mondott.

5 Berlin C 3086 234 4/10 1020 =
Dr Rajniss Magyar Futar Josephring 5
Budapest VIII

A XXIX. Országos Katolikus Nagygyűlés vasárnap délután a Kossuth Lajos-teren. A Nagygyűlés első napjának ünnepségein beláthatatlan tömegben vett részt az ország katolikussága.

A MAGYAR MEGÚJULÁS PÁRTJÁNAK küldöttsége megkoszorúzza vitéz Gömbös Gyula síremlékét. (Balról—jobbra: vitéz Rácz Jenő, Rajniss Ferenc és vitéz Imrédy Béla.)

Székelly egyetemi hallgatók október 6-i ünnepsége az irredenta szobroknál.

A Magyar Futár koszorúja Gömbös Gyula sírján.

A tragikus halált halt Szörtsey Józsefet szombaton délután temették el általános részvétel mellett a budapesti kerepesi-úti temetőben.

Jelenetek a LENINGRÁD körüli harcokból

A SZOVJETÁLLÁS KÖZVETLEN KÖZELÉBEN.
A legkisebb mozdulat sem kerül el a harcosok figyel-
mét. Élet és halál függ a gyors cselekvéstől...

ROHAM AZ ÚTTESTEN ÁT. Tüzek
lángolnak köröskörül. Az utak el-
foglalása a legfontosabb térmérés
a szovjetcsapatok visszaszorítására.

Motoros osztagok törnek a makacsul
védett külső negyedre s géppuská-
sok fedezik az előnyomulást...

BETÖRÉS A KÖLVÁROSBA. Minden fal mögöl
sörtűz ropog s az első házsorok mögött újra
kiserődök fekszenek...

FELSZÓLÍTÁS A MEGADÁSRA. A gazos, elhagyatott
kert mélyén rejtőzik a szovjet kiserőd, amelynek sötétlő
bejáratáig jutottak el a német rohamcsapat katonái,
akik készentartott pisztollyal várják a szovjetvédők
jelentkezését. Ha néma marad az erőd, berepül mé-
lyébe a kézigranát...

Régi magyar világ

1842-öt írunk s a magyar hírlapokban háborús és harctéri jelentéseket olvasunk:

«...Oroszország roppant készüléket tesz a kaukázusi népek meghódítására. Híre van, hogy Miklós cár személyesen szándékozik a hadi műveleteket vezetni. A cár egy csapásra akarja a makacs bércfiakat lesújtani, s ezek hihetileg a szabadság lelkesedésével védendik magukat.»

Pár hét múlva már a hadmenet kezdeti eredményeiről is hír érkezik:

«...Az orosz határszéli hírek szerint az oroszok az utolsó hetekben iszonyú veszteségeket szenvedtek a Kaukázusban. Az oroszok leginkább az angolok ellen panaszkodnak, kik folyvást lőszereznek s egyéb szükségességekkel látják el a hegyi lakosokat, sőt annak is híre jár, hogy az orosz kormány e miatt panaszt teend Londonban.»

Magyarországon, a tavaszi pozsonyi országgyűlésen az egybegyűlt karok és rendek hetekig tartó hatalmas vitát kezdtek a zsidó kérdésről. Ezt akkor emancipációnak, polgárjog megadásának nevezték, s a vitának az volt az elindítója, hogy a magyar szabad királyi városokban, — ahol eddig a zsidókat csak néhány helyen és legkisebb számban tűrték, — kinyissák a szabad beköltözés kapuját s megadják a minden magyarral egyenlő polgárjogok teljességét.

Az egyik tiszavidéki követ — akkori-ban a legrikább esetben közölték a lapok az országgyűlésen felszólalók neveit, — beszédét egész terjedelemben közölte a korabeli Pesti Hírlap, mely egyébként erős pártfogója volt a zsidóknak a nyilvánosság előtt.

A tiszavidéki követ beszédéből az érdekes érvelést az azóta lefolyt száz esztendő, és főként a jelenkor megdöbbentő tényekkel igazolta be:

«...Az állam polgárai, ha tökéletesen nem egyformák is, legalább egymástól távol ne álljanak, mert különben elvesz az egész nemzet összefogó ereje, s jótékony hatása nem lesz az álladalomra. S kérem, vajjon lehet-e a zsidókról azt állítani, hogy akár erkölcsi, akár polgári műveltség tekintetében hasonlóak és hazánk többi polgáraihoz? Bátran ki lehet mondani, hogy nemcsak nem hasonlóak, sőt e részben hozzáuk még csak hasonlítani sem akarnak.»

«...A zsidóknak a Talmud értelmében (melyet Oertel szerint Mózes írásainál feljebb becsülnék) nincsen hazájuk s nem is lehet, mert a rabbi már gyerekkorban beléjük csepegteték, hogy ők csak vándornép a keresztények között, hogy jönni fog s jönni kell egy boldogabb időre, midőn megígért Messiásuk eljövén, összeszedi az évezredek hosszú során minden népek közt széjjel szórt zsidó nemzetet, s ekkor felemelkedvén minden addigi nemzet fölé, dicsőségben fogja uralkodni s leendnek a többi népek az ő lábainak számolyai. Ezt hiszik a zsidók és ezt kell nekik hinni, mert vallásuk ezt parancsolja. Ennek következményei voltak mindazon próbatételek, hogy időszakonként több Messiások állottak elő, kiknek nyomán többnyire a nekibőszült zsidóság által elkövetett borzasztó kegyetlenségek, népláztások s véradózatok következtek...»

A szónok ezután sorra veszi a messiásokat. Traján korának Barchinabjától kezdve, «aki követőinek fanatizmusával sok ezer római, görögöt, különösen pedig keresztényt, legirtózatossabb kínok közt gyilkolt le... Perzsiában három Messiás támasztott legnagyobb forrongásokat.»

«...Így akarták 1157-ben Cordovában Spanyolország csendességét felháborítani, hol pedig nemcsak tökéletes polgári jogokkal bírtak, hanem XI. Alfonz alatt kinevezett mindenható miniszterek voltak.»

Felemlíti az 1222. évi wormszi messiásvadász zavargásokat s 1665-ben Törökországban Sabathai Lewi messiásságát:

«...Orűtséghoz hasonló bódulás fogta el a zsidókat, ahogy Smyrna felé tódultak s még Amszterdamban is, hol pedig tökéletes polgári jogokban éltek, fellá-

zadtak a zsidók, követéseket rendelték a fejedelmekhez s még a koronázás ünnepségét is előre meghatározták. Pestis módjára kezdett harapózni az egész világon a lázadás, míg végre a törökök megmutatták, hogy Sabathai Lewi is csak ember volt.»

«Szegény Magyarországnak is jutott 1652-ben, Sopron megyében egy Mardochai nevű messiásunk, de itt erőre nem kaphatott. Kérem a tisztelt Karokat és Rendekeket, ezen messiások mért léptek fel? Egyedül azért, mert hazát s országot akartak alakítani a zsidó nemzetnek, a népeknek járóba való hajtásával. Ezeket csak azért említettem meg, hogy valóságos elveiknél fogva a zsidóknak más nemzetek hazája iránt nem lehetvén hazaszeretetük, az ő polgárisításuk, különösen Magyarországnak királyi városaiban ellenkezik a haza boldogulásának eszméjével.»

Az országgyűlés nem is szavazta meg a javaslatot. Még az sem szavazott mellette, aki benyújtotta:

«...Több megyei és városi követ szólalt fel s egyen kívül a polgári jogokkal felruházást mindannyijára ellenezte.»

Budapestnek ugyanebben az időben kisebb méretű társadalmi zsidó esete volt, s az úgyről a közvélemény talán egyáltalában nem vett volna tudomást, ha a hírlapok fel nem fűjták volna. Meghalt egy zsidó orvostanhallgató s temetésén a rabbi magyarul beszélt... Ezt az összes lapok hosszan és még hosszabban közölték és lelkesedezve dicsérték. Végre az egyetemi hallgatók kénytelenek voltak nyilatkozni a Jelenkorban:

«...Több budapesti magyar és német hírlap dicsérte már a f. hó 5-én végbe ment izraelita orvosnövendék temetését, a tényt tán azon hiedelemben bélyegezve oly igen említésre méltónak, hogy ezt az emancipációra sóhajtozó izraeliták esz-közlök s általa mintegy magokat is arra némi részben érdemesíteni akarnak.»

«Az egész így történt. Egy szegény izraelita orvosnövendék hirtelen, távollevő szülei tudta nélkül az egyetemi kórházban meghalt. Mivel mi magyarok amúgy is eleget szoktunk áldozni az izraelitáknak, mi is valamennyien adományoztunk a temetési felhívásra. A felhívást elfogadtuk, de oly feltétellel, hogy a szertartás magyarul menjen, mely feltételünket elfogadták. De miért is kötötték volna magukat akár a német, akár a tót nyelvhez, hiszen, ha magyarul lesz, a költségeket nagyjából mi viseljük. A sírkertben egy keresztény, magyar orvosnövendék tartja beszédet. Eddig a történet. Az már most a kérdés, miért érdemelnek itt az izraeliták különös dicséretet? Azért-e, hogy egy izraelita orvosnövendék meghalt? Vagy hogy a fizetésben társuknak minket keresztényeket elfogadtak? Vagy az, hogy hazánk fővárosában találkozott izraelita lelkész, ki fizetésért kész volt még magyarul is beszélni? Pótléklul megjegyezzük azt is, hogy még eddig nem tudjuk, mennyi folyt be s azt sem, hogy mennyi ment ki a temetésre, mert a kezelők ők voltak, ezek pedig mindaddig csak maguk között számoltak...»

Most pedig térjünk át a Pest-budai idillikus közreudre és napi ügyekre:

«...Tegnap előtt a Dorottya-utcában egy úrhölgy, meglátogatni akarván átellenben lakó barátnéját, kénytelen vala az utca közepén ástó nagy pocsolva miatt, kocsiába fogatni. Egy másik utcában pe-

dig egy uracsnak tigrise... (tigrisnek nevezték a kis parádés inasokat. Párisi módra a gazdája volt az «arszlán»-orosz-lán, az inasa a «tigris») ...két palack borral terhelve csaknem befűlt egy ilyen pocsolvába. Mondják, hogy a hóle már száján akart betolulni, mire segítség érkezett s a fiú mentve lön. Igaz, hogy a pesti tigrisek rendszerint nem óriások.»

Budán akasztás volt s az idegrázó színjáték középkorias jeleneteket váltott ki, melyből talán csak Mefiszto hiányzott:

«A mult hétfői akasztásnál három tolvajt kaptak tetten. Az egyik órát, a másik kettőt pedig zsebkendőt lopott; megjegyzésre méltó, hogy hír szerint mind a hárman zsidók voltak. A nézők számát nagytíz nélkül húszezerre tehetni. Reggel 4 óra után csoportokként özönlött már a kandi sokaság Pestről Budára, mely visszajövet közben nem győző magasztalni a bakó piros bársony süvegén ragyogó arany himzést s azon ügyességet, mellyel művelését végzé. Egész estig számos ember tivornyázott a bitók körül rögtönzött csapszékekben...»

Ebbe a hangulatba illik e másik hír is: «A szent Gellérthegy mellett fekvő Mayerfi-féle szállótelek közepe táján beszakadt több ölnyire s jobbra-balra olyan földalatti üregekre mutatott utat, melyek, a tömeg leszakadt föld mellett is, járhatók. Ezen üregek felett a földszintől mintegy félölnyire koporsók egyik a másikra hanyva, temérdek csont, koponyák s rothadt koporsódarabok találtaknak, s ebből hihető, hogy a hely a Pestet Budát pusztító pestis alkalmával temetőhely lett volna, de a temető alatt levő rettentő hosszúságra nyúló üreg mi volt? Nem tudhatjuk.»

A röst következő ipari balesetről szóló híradás egyúttal a budai borkereskedelemről is ad némi képet:

«...A Rácvárosban Mayerfi úr... (ugyanaz, aki a fenti hírből is szerepel) ...pincéjében van egy roppant, három-ezer akós márványhordó, mely, — le-huzatván belőle a bor, — megkéneztették. A kengőzet már elpárologtának vélt vin-cellér leszállt a hordó teremmagyságú öb-lébe s legott kábultan rogyott össze, két társa vigyázatlanul sietett segítségére s hasonlóan elkabulva összerogytak. Csak az utolsónak mentették meg életét, a másik kettőt halva húzták ki a hordóból.»

Hellyel-közzel derűsebb hírekre is akadunk:

«...Budán, néhány nap előtt egy férfi, nőtül, egy egyházi személyhez menvén, mondá, hogy el akarnak válni, előbb mindazáltal mégis szeretnék megkísérteni, hogy ő vajjon nem bírná-e a válni kés-zülöket összebékíteni. A lelkiatyja, a pár unszolására, külön szobába vezette a nőt, hogy a férfi panaszát négy szemközt ki-hallgassa. Midőn mintegy pár óranegyed múlva e szobában keresték, a nőt, már nem lelék ott. Ekkor így szólt a férfi: „Ime tisztelendő úr, milly makrancos

a feleségem. Már megbánta békülési szán-dékát és itt hagyott.» Ezután röviden el-búcsúzott s maga is távozott. Pár óra múlva szekrénybe nyúlt a lelkész s bá-mulva tapasztalá, hogy fehér ruháját s óráját ellopták...»

Ennek a hírnek pontosan az ellenke-zőjére is akad példa:

«Egy ifjú grófunk ritka szerencsével játszott nemrégiben valamely fürdőhelyen, úgy hogy egy üd helyében harmincezer forintot nyert. Hazaérve pénzét elteszi s szorgalmasan elrakja, azonban másnap hült helyét találja régi hűségese szolgál-va együtt. Nyolc nap múlva a szolgál-előkerül. „Honnan jössz?” — kérdi tőle a gróf. „Úgy hittem, gróf úr, hogy a já-tékot folytatni fogja s a pénzt újra el-veszti, azért edesatyjához vittem azt. Itt van róla a nyugtatóvány...»

S hogy valami egészen modern dolgot is találjunk a régi papírosokon, elmond-juk, hogy a Regelő hogyan magyarázza az «Iparszínművet». A leírásból kétsége-tlenül látható, hogy már a régiek is érez-ték, hogy mi a filmreklám, ha nem is volt még mozgókép-színpad.

A Regelő beszámolója:

«Ime a története egy ilyen Iparszínmű-nek, mely «Hajótörés» cím alatt London-ban adatott:

«Jelenet egy kertben, hol egy fiatal ember, kinek gyönyörű fényezésű csiz-mája van, egy misel a lugosban theát iszik. Neki célja Indiába menni, aztán visszatérvén a misst elvenni. Az érzékeny jelenetet egy matróz szakítja félbe, ki Sir Jamesnek hírt hoz, hogy a hajó már indulóban.»

«Változás: Látszik a part és távolban a hajó. A szerető elbúcsúznak, Sir Ja-mes hajóra lép, a kedves sír és a fűg-göny leszalad.»

«Második felvonásban szelvéss a tenge-ren. A villám Sir James hajójába üt, az elsüllyed. Változás: Egy pusztaszi-get. A vademberek gorombán táncolnak. A hajó romjai és néhány ember a partra vettetik, ez utóbbiak közt Sir James is. Csizmái még mindig fényesek. A vad-emberek megragadják a törétszenvedet-tek s bálványuknak akarják áldozni. E rettentő pillanatban azt veszik észre, hogy bálványuk képe a James csizmájá-ban visszatükröződik. Ez az ég intése s az isten oltalmába veszi Jamest; a vadak földre hullnak és őt upalkodóvá teszik. Ő ott uralkodik egy darabig, az-után leteszi a koronát, Plymouthba vissza-tér és a kedvesét elveszi. S a csizmája még mindig fényes. Mi következik eb-ből? Az, hogy ott vegyetek csizmamázt, ahol Sir James, Leicesteri-út 345. szám alatt, ha azt akarjátok, hogy csizmatok fénye hajótörésben se veszítsen erejéből...»

HÉTRŐL HÉTRE

R. S.

Hitler Adolf

hatalmas beszéde, a német télisegélyakció bevezető ünnepségén, katonai és politikai fontosságán túl, mélységes emberi hitvallás volt a dolgozó emberek nemzeti közössége mellett. A német nép vezére fanatikus meggyőződéssel hirdeti, hogy az állami együttélés célja, rendeltetése csak a nemzetért harcoló és dolgozó milliók magasabbrendű élete lehet. A legkiválóbb vezetőség is üres agytornát végez, ha nem tud összeforralni a dolgozók óriás tömegeivel s ha a tömegek nem érzik, hogy a vezetés és szervezés az ő életük megjavításának ügyét szolgálja. A nemzeti és a szocialista gondolat szétválaszthatatlanul összeforrt az összes társadalmi rétegek közös áldozatkészségében és a nemzeti szocializmus erősebb kell legyen, mint valaha, kijelölni a nép útját a kapitalista és a kommunista szélsőségek között... Nem kell „elvakult németimádónak” lenni ahhoz, hogy ezeket az alapvető tételeket korunk európai gondolatának elfogadjuk, mert a magyar nemzet örök érdeke, a magyar sors öntevékeny alakítása követeli meg a bekapcsolódást a koreszmékbe. Nem másnak, hanem magunknak tesszük jót, ha a rengeteg csúrtcsavart, zsidósan és reakciósan bonyolult, ködfejllesztő elméletek helyett, egyszerű és világos alapelvekkel indulunk neki politikai, gazdasági és társadalmi életünk újjászervezésének. Csak a sarokba szorult baloldali agytornászok handabandáznak az új európai világnézet ellen, akik állandóan és izléstelenül hízélgéssel a külföldi demokrácia elcsúszott vezéreit állították követendő példának a magyar nép elé. Ezek a végtelen mondatokba kacskaringózó „műveltek”, sohasem mondják meg, hogy mit akarnak, soha sincs egyenes mondatuk a magyar élet sürgető kérdéseiről, csak azt nyöszörgik el, hogy mi nem tetszik nekik. Semmi sem tetszik természetesen, csak a tétova ácsorgás a történelem országútján, amíg más nemzetek egészséges, sűrű sorokban elébünk menetelnek s mienk marad a vigasz, hogy urasan duzogtunk... Ez a fáradt, enervált és örökké sérződött, mindent jobban tudó, de sohasem cselekvő társaság eltűnhetne már a balfenéken, mert tanulni éppen úgy nem tud, mint felejtani. A magyar nép pedig csálhatatlan ösztönökkel érzi, hogy a dolgozók jobb életének megteremtéséhez a cselekvés órája elérkezett!...

A méltóságos urazás

megszűnik a kolozsvári egyetemen is. Nem életbevágóan fontos kérdés, de jólesik hallani az elhatározásról, mert ez az egészséges felfogás azt hirdeti, hogy a munkájára, a foglalkozására kell hogy büszke legyen a rátarti ember s nem a

titulusaira. Magasabban senkit sem címezhetnek, mintha életfeladatának, becsülettel betöltött munkakörének nevének szólnák. Ahol zuhog, dagad s örvénylik zsírosan beszédközlésben a sok „méltóságos uram kérékalássa” és a „kegyelmes uram, alázattal megkövetlek” — ott baj van, fenn és lent egyaránt. A héten olvastuk a napisajtóban a hírt a közelmúltban távozott miniszterről, hogy X. Y. „titkos tanácsos és nyugalmazott miniszter, előadásait megkezdi az egyetemen...” Pedig nem a titkos tanácsos és nyugalmazott miniszter tér vissza a hallgatóihoz, hanem az egyetemi tanár... Sokan állítják, hogy a címkórság ellen megindított mozgalom csak irigysége a magas címekkel nem rendelkező embereknek, de örömmel mondhatjuk, hogy visszatérőben van a foglalkozások becsülete s a patinás, régi megszólításokat többször hallja az ember, mint azelőtt. Hátha még az „alázatos tiszteletem”-et is ki lehetne valahogy radikálisan irtani az értelmes népi magyar beszédből. Ha nem használná se hivatalnok, se pincér, egyetlen magyar sem ezt a belső ellentmondásokból zagyvált kifejezést! Az alázat és a tisztelet nem fér össze egymással s a mi világunkban az alázat az égi hatalmakhoz köti a földi halandót. Lehetünk szolgálati viszonyban engedelmesek s tisztelhetünk minden rendes embert. A magyar nyelv rövidségében és határozottságában a „tiszteletem” kifejezés százszor szebb, férfiasabb s kielégíthet bárkit — alázat nélkül is. Kevesebb cím s több kölcsönös ember-tisztelet, nagyot segítene rajtunk...

Vitéz Gömbös Gyula

halálának évfordulóját gyászoltuk a szabadságharc mártírságának fekete napján. Október

vitéz Gömbös Gyula emléke a kerepesi-úti temetőben.

6.-a rásúlypsodik a szívünkre, a mult és a jelen fekete lobogóival. Nem békéltető s megnyugtató a 13 aradi vértanú emléke, mert sohasem találunk történelmi mentséget a muszka segítséggel

levert hősök gyáva kivégzésére s nem megbékitő Gömbös Gyula halála sem, mert még itt élhetne daliás férfikorban közöttünk... Mintha csak tegnap lett volna, ahogy lobogott, égett s álmodott világváltozást nemzete üdvösségére. Az idők feltámadó vihara finom idegeiben élt, látta, tudta az utat, sürgetett, haragudott s dicsért, hogy a felkelő nap elé menjünk szabadon, bátran s fogadjuk be sugarait a nemzettest erősítésére. A nap fia volt Gömbös Gyula, azért keseríti híveit a ráborult sötétség... Csak megérhette volna, hogy ne a sírjára, hanem élő, erős kezeibe kerüljön virág a felszabadult végekről s csillogó szemei megsimogathassák a hegyeket, a rónát, a földeket, ahol már magyar katona áll őrt... Nehéz nagyon a végzetbe megnyugodni.

Lázár-Lebovits Emil

a magyarországi szállítási és közlekedési munkások országos szövetségének szociáldemokrata titkára és volt törvényhatósági bizottsági tag, első fokon másfélévi börtönbüntetést kapott azért, mert a munkások pénzéből, alapszabályellenesen felvett saját céljaira vagy 22.000 pengőt... A zsidó „munkásvezér” avval védekezett, hogy a hiányzó pénzből a szociáldemokrata párt képviselőinek is juttatott, mert azok interpelláltak munkáskérdésekben s ezért, ahogy sajtóközleményben olvashatjuk, „szokás szerint”, pénz járt... Az ember nem hisz a szemeinek! Lehetséges volna az, hogy az öblös marxista hang csak akkor zeng meghatottan, ha rezgészámaik k. p. fizetik? Hiszen minden marxista képviselőnek volt a képviselői tiszteletdíján felül, valami kis fizetett állásoscskaja, vagy foglalkozása is, leginkább a párt, a pártújság és a szakszervezetek berkeiben. Még külön interpellációs pótdíj is járt volna, a magyar munkások keservesen összerakott filléreiből? Ha ez a megdöbbenő vád igaz, akkor a Lebovits korunk legnagyobb leleplezője s az érdekelt volt, vagy tényleges marxista törvényhozókat sürgősen el kell távolítani a közéletből. Ha pedig a galléron fogott Lebovits csak nyájas önvédelmi gőzölgésből áztatta be a magasabbrangú elvtársakat, akkor újra a vádlottak padján van a helye, hogy a megrágalmazott szociáldemokrata képviselők ártatlansága minél hamarabb olyan hévvel süssön a marxizmus egén, mint a felhőtlen palesztinai nap a citromligetek fölött. Suvadni azonban nem szabad ebben az ügyben, mert tudva vagyunk, hogy — kihajolni veszélyes, opasno jevan se nagnuti... Bárdos elvtárs például úgy kihajolt a meglopott Rökkantegyűlet ablakán, hogy a rendőrség még most is bottal üti a nyomát... Történetek továbbá ilyen megtévesztő kihajlások az Alapkö, a Törekvés Takarékpénztár, a Corvinia Biztosító s legkülönösebben a sokablakos Általános Fogyasztási Szövetkezet izraelita elvtársakkal eltűzöttan megsúfolt irodáiból is, de ezeken a helyeken sok volt a szakértő, akik hirtelen ügyességgel még idejében visszarántották a jótékony homályba a kihajladozó fajtestvéreket. Nem mondjuk, nehéz az élet, de nem olyan nehéz, hogy még a munkások kis vagyonszármányát is el kellene emelni. A teher növelésére. Tudniillik az a sajátossága az ilyen munkásvagyonnak, hogy az könnyebbül meg, aki elviszi az azok roskadoznak a teherrel, akiket — megszabadítottak tőle...

Magyar honvéd a tűzvonalban

Szovjetország végtelen déli síkjain, messze, idegenvilágban és mégis Magyarország védelmében...

Honvédek rohama egy szovjeterőd ellen

Felkavart pörben, füstben, ágyúk és gépfegyverek tűzének viharában támadnak a győztes honvédcsoportok Európa ellenségeire...

PETROGRÁDI EMLÉKEK

Írta: RAJNISS FERENC

A villámlás fényét lestük a keskeny börtönablakon, de szuroksötét maradt az éjszaka. Tompa, taszító dörgések rázták a vastag falakat s a szívünk a torkunkban dobogott, amikor teljes ébredéssel, mint katonalovak a trombitaszót, megismer-tük a lassan elfelejtett harci zengést.

Ágyúznak!... Figyeljete!... három lövés, azután hat, újra három, kilenc; egybefolyik a dörgő hangorkán, de kisebb-nagyobb ütégek dolgoznak valahol a tengerparton. Lőszerraktár robbant fel? Nem. Ne okoskodjatok. Rendszer van a tüzelésben, ágyúk válaszolnak egymásnak. Megszabadulunk! Ha az ördögök ostromolják a várost, akkor is a barátaink s elfogadjuk tőlük a fegyvert... Élt, lihegett vad örömeiben a börtön! Kétezer ököl verte az ajtókat, kívül az őrség rekedten fenyegetődzött s az udvaron megszólalt a géppuska éles, közeli katogással, halálos figyelmeztetésnek!

Eldöntöttük, hogy az angolok vannak itt. De miért nem lövik a várost?... Egyetlen granát, vagy srappell sem robban a közelben, pedig lőtávolságban zúg a tüzérégi párbaj. Nemrégén járt a Kresztiben egy angol bizottság. Eltűnt honfitársaikat keresték, akiket „rosszindulatú rágalmak” szerint a szovjet tüzsoznak tartott volna a börtönben. Öfel-sége a brit uralkodó tisztjei semmit sem találtak, mert megérkezésük előtt az angolokat elszállították közülünk nagy hirtelenül Moszkvába s amikor a merev és derék urak Moszkva felé vonatoztak, visszarendelték a bűjtott szállítmányt mihozzánk... Valahol az úton, keresztbe bár, de találkoztak öfelsége alattvalói, csak nem tudtak egymásról. A kilenc sétakocsikázott angol túszt, a további bonyodalmas diplomatikus elkerülése érdekében, rövidesen kivégezték. Komolyan hittük, hogy a híres angol kémiszolgálat jelentette a brutális gyilkosságot Londonban s Anglia hadihajói érkeztek Petrográd alá a bűncselekmény megtorlására.

Lázasan éjszakánk talán sohasem volt. A cella vakosított színes képek rajzolódottak... Fel-lázad biztosan a város, szétömlik kénköves harag-nak a széles utcák, a legyűrt elkeseredés s fellobban tüzes csóvának az égbe a halhatatlan emberi szabadságvágy. Csatasorba állunk mi is, hiszen százszor elterveztük az utcai harcokat, megvizsgáltuk a tereket, a hidakat, az utcakereszteződéseket titkait, tudjuk, hogy bolondság volt a géppuskákat a cári palota tetejére állítani, ahol a tömeget a tüzelő-állások alá nyomhatják hátulról, holt területre; nem követünk el ilyen buta hibát, — embermagas-ságon aluli pástázásra kell kiválasztani az elő-teret...

Végignéztük egyszer Petrográdon az októberi vörös forradalom ünnepét, ahol történelmi hűség-gel eljátszották a város elfoglalásának katonai esemé-nyeit. Tizezres tömegek rohantak fejtellenül előre-hátra, sűrű emberbolyok nyüzsgtek az óriás tereken, a Néván felhajózott az Aurora csatahajó a kronstadti matrózokkal, akik a tenger vizébe fojtották tisztjeiket, a téli palota és az admirális épülete előtt katonák lökdösték egymást, csak azt nem tudták, hogy ki hová tartozik, mindenki ordí-tott torkaszakadtából s fellövéldözött a csillagos égboltra és ebben az örült huzakodásban egyszer csak jelentették a Szmolny leghátulsó termeiben meghúzódo vörös vezérkarnak, hogy győzött a kom-munizmus. A támadás hordák őrzőgése volt, Le-ninék úgy buktak az élre, hogy Kerenszkiék előbb beleájultak a pusztulásba!...

Most másképpen lesz minden! Fegyelmet ez-redek törnek Petrográdra, ágyúik bömbölve zúgják a felszabadulást, velük megyünk s fegyverrel ér-jük el a finn határt, Gacsínán keresztül. Mire fel-tarkállik a mező, dús szőnyegében a drága magyar földnek, már otthon leszünk. Édes Istenem... Ot-ton! Hét dögvézes orosz esztendő után...

Nem akart megvirradni. Bolondító érzés, hogy ilyen pillanatokban nem láthatjuk egymást. Vissza-fojtott lélegzettel hallgattuk a sűrűsödő döbbenéseket. Valaki sirt s haragudtunk rá, mert nyikorgott alatta a priccs, ahogy megrázta sovány testét az idegroham...

A reggeli sorakozón megtudtunk mindent. Bo-szorkányos hírszolgálat volt az orosz raboknak. Az angol mesét csak mi találtuk ki elrohant vágyak-kal. A kronstadti matrózok lázadtak fel, egy öreg tábornokra ráparancsolták pisztollyal a vezérést s lövették veszettük a parti erődöket. A kommunista forradalom élcsapatai megtámadták a szovjetet, amikor már sikerült mindenfelé vérbefojtani a nem-zeti ellenállást. A matrózok ékes pontokba foglalt

követeléseit egy bizottság vitte Moszkvába, Trockij fogadta és azonmód agyonlövötte a bátor kiküldöt-teket s amikor a kivégzésekről értesítették a kron-stadti parancsnokságot, a helyőrség fegyvert fogott s vörös zászlaját kitézte a — vörös uralom ellen... A matrózok a parasztság szabadabb életét, a jobb ellátást, a termelés megindítását, a szovjettanácsok határozati jogának elismerését és a tengerészethez beosztott zsidó politikai biztosok eltávolítását kö-vetelték. Csak az utolsó pont üthette szivgödrön Bronstein-Trockij hadügyi népbiztost, mert az élénk észjárású zsidó akkor már egy új forradalom szelét érezte és gúnyos ellenzéki bírálatlalt ugyanazt köve-telte, amit a kronstadti matrózok, kivéve az árja-szakaszt, amelynek megtorlása véres zendülést okozott.

A börtön udvarát megszállotta a cseka bórka-bátos különítménye s gúlába rakott fegyverekkel várta a fejleményeket. A matrózparancsnok min-den fogolycsoport megbízottját maga elé rendelte. Felállunk a mahorkaszagú irodában a megkettőzött örök közé. A hatalmas szál ember sápadtan és aka-dozva hirdette ki a cseka rendeletét s amikor el-hallgatott, hangosan csörömpöltek az ablaküvegek a szüntelen ágyúzástól... Derzsinszki érthetően üzent: — „Ha lázadás tör ki a börtönben, vagy ha Petrográd területén utcai harcok kezdődnek, a Kresztiben minden tiszt állományú egyént azonnal fel kell koncolni. A tüzso és az orosz intelligencia tagjai kivétel nélkül tiszteknek számítanak. A ren-delkezés végrehajtására külön osztágot vezényeltem a börtönbe...”

Tartottak tőlünk az első ijedtségben. A matróz visszahívott a küszöbről s külön előadásban ismer-tette előttem a reánkvaró borzalmakat, ha moc-canni mernénk. Nem volt rosszindulatú ez a lomha vadállat, de a mézárslást csak kisebb házi kelle-metlenségnek tekintette. Hiába próbált hosszadal-masan meggyőzni, mert hittem minden szavát. Vé-gigéltem az omszki ellenforradalmat, ahol a börtönudvaron négyszáz embert karddal kaszaboltak halálra, közel három órai munkaidővel. Igaz, hogy Kolcsák kozákjai is így csinálták, mielőtt kiürítet-ték a várost. Részakadt a vérűh, az átok, a ra-gadós bestialitás erre az ázsiai birodalomra, nem volt már se Istene, se embere az élőknek, a lelki lepra dühöngött s nem mert senki beteg magába nézni...

A petrográdi kaszárnyákban elszedték a kato-náktól a csizmát. Pokolian ügyes gondolat volt. Meztől csak nyáron lehet forradalmi mozgalmak-hoz csatlakozni, téli hidegben, a csupasz talpán ke-resztül még Marxból is kifagyott volna az eltökélt revolúció... A megbízhatatlan helyi ezredeket tét-lenségbe szorították s Vorosilov tatár, mongol, bur-ját lovas hadosztályokat vont össze — egy tengeri erődítmény ellen! Az első lovas roham előtt a kron-stadti lázadók szétlőtték a jeget s a nomádokat el-nyelte a tenger. Jól verekedtek a veterán „morjá-kok”, de ügyüket maguk ítélték halálra, mert a ka-tonatanács elhatározta, hogy Petrográdot, a legtöbb tengerész szülővárosát, nem lövik. Azt hitték a fel-kelek, hogy a város is fellázad s melléjük áll és nagyon valószínű, hogy néhányórás ágyútűz után nem is csalatkoztak volna reményességükben. A ten-gerészek a kezükön lévő nehéz fegyverzettel nem idézték fel azt a szükséges zavart, amely az ellen-forradalom kitöréséhez feltétlenül szükséges lett volna. Hadihajót sem próbáltak előre küldeni a Néva torkolatához, csak harcoltak, véreztek elzár-tan a környező világtól, amíg elhullott a felkelők zöme s az utolsó véres rohamok után, már csak ke-vesen tudtak átmenekülni Finnországba. Elfogyott a lőszer, elcsendesedtek a hatalmas ágyúk s kézi-tusákban omlott össze a reménytelen ellenállás.

Megszűnt a szovjet lidércnyomása s az első vö-rös fellélegzés tizezreket lökött a börtönökbe. Tengerészek, munkások, asszonyok, gyerekek ke-rültek hozzánk, leginkább a lázadók ártat-lan hozzátartozói, de nagyon sokszor csak egyszerű névrokonai, akiket már néhány nap mulva tovább-hajtottak távoli kényszermunka-táborokba. A ki-végzések száma újra megemelkedett. Egy gyönyörű fiatal leány, aki állítólag kémösszekötő volt Finn-ország felé, éjjel, amikor el akarták vinni, leugrott az emeletről s egyetlen hosszú sikoltással meghalt. „Szerencséje volt”, — mondták az oroszok.

A rémület ráfagyott a városra. A lelki ellen-állás megroppant. Bódultan jártak az emberek s a puha, télen orosz nihilizmus macskatalpakon hódí-tott új híveket... Esni kell, zuhanni lefelé olyan mélyre, ahonnan már nincs tovább s elterülni ott,

— az ázsiai lét nyirkos, szennyes fővényén. A gondolkodás kín, a cselekvés halál, az eligazodási szándék az örület kezdete. Mindenki elpusztul, aki hisz valamiben. Embertől a cár, a templom, a haza, a tudás. Lenin az ostoros pogány isten és Derzsinszki az ő prófétája... Nincs tovább! Üvölszünk együtt a végtelen temető hiénáival: legyünk szov-jetpolgárok...

A kronstadti ágyúk tüzeiben megegyeszer meg-dobbant az orosz szív s aztán elállott fáradt verése. Nemzedékek kóborolnak azóta élőhalottan a szovjet-földön. A maradék ellenállás más nemzetek fiaiba költözött: ukrán, tatár, baskir, cserkesz, georgiai törzsek hősei szenvedtek vértanúságot ősi hitükért, legendák születtek vakmerő harcaikból a pusztá-kon, a hegyek között, de elfogytak ők is és elhalt a dal. A szívtelen és agytalan szovjetember elter-peszkedett a Föld legnagyobb s egyedülálló alvi-lági társadalmában...

Mire kitavaszkodott, Lenin meghirdette az új gazdasági politikát. Minden, amit eddig kommuniz-musnak neveztek, egycsapásra eretnkség lett. A kiképzett agitátorok, akiknek szűk homloka mögé bevették korábban az „eszmet”, — megszedültek a káprázatos és villámgyors elferdüléstől s a fürge zsidók kivételével, makacsul kitartottak a propa-gandaiskolában tanult kommunizmus mellett. El-végre bizonyítványuk volt arról, sarlós és kalapá-csos címerrel, hogy ők mindent megtanultak a bot-seviki kiskátéból s álmukban is elfujják a temérdek kérdésre a feleletet.

Ez volt a veszünk... Először telt meg nálunk is a börtön valódi kommunista párttagokkal, aki-ket nem lehetett átképezni. Most már saját soraik-ban is irtották a konok, meggyőződéses elvtársa-kat a Kreml urai s ezeket állítottak puskacső elé, biztosítani az új gazdaságpolitika tekintélyét. A halottak helyett friss tudatlanok magolták a frissen nyomott új kiskátét s nem is sejtették, hogy néhány esztendő múlva ők is golyót kapnak — már Sztalin mestertől, — amikor harmadszor zökkentik új vá-gányokra a világot megváltó nemzetközi kommuniz-mus vörös szekerét...

Vér és vér mindenütt! Ez a fordított kiválasz-tás csak remegő embercsordát hajthat a szovjet uralma alá...

Eseménytelenül perdültek a napok a fázós ta-vaszba. Nem akartunk magunkra gondolni s mene-külő buzgósággal kerestük, kutattuk a szovjetorosz élet titkát. Rendeleteket olvastunk s rendszerbe szedték az anarchiát, a főtévedéseket és a gazsá-gokat.

Először volt a bolseviki földrendelet: szétosztani minden birtokot a parasztok között. Azután köve-kezett sorjában, a 8 órai munkaidő, a nemzetiségi jogok, a bankszocializálás és az iparszocializálás törvénye. Megszervezték a vörös hadsereget, el-törölték az öröklést, bevezették az állami gabona-monopóliumot s eltörölték a magánkereskedelmet. Az ipari munkásságot egyszerűen mozgósították az állam. Rendeletileg megszüntették a pénz... Ki-sajátították a kisipart s bevezették a terményekkel való adózást, a leggaládabb rablást, amit államszer-vezet eddig kieszelt. A mezőgazdaságot az ipar, a falut a város feltétlen szolgálatába állították. Itt élünk 1921 tavaszán, a kész kommunista államban. Nem fizet senki semmiért... Ingyen van a vasút, a villamos, a villanyvilágítás, a gáz, a lakás, a szín-ház, a vendéglő, csak éppen jegy kell és engedély mindenhez. A villamoshoz semmi kell. Fűzésben lógnak rajta a gyerekek, sokat alája löknek az ingyen viaskodásban s kezük-lábuk ott marad... Az ellen-forradalmárok gondosan elfüggönyözik az ablako-kat s égetik az ingyen villanyt éjjel-nappal. Hadd fogjon... Tökéletes a kommunizmus és tökéletes az éhínség! S amikor kész a nagy mű, március 8-ára összehívják a kommunista párt kongresszu-sát s bejelentik ennek a leírhatatlan nyomorúság-nak okozói és vámszedői, hogy a kísérlet nem sike-rült, vissza az egész, jön a pénz, az adó, a magán-kereskedelem, az állami költségvetés, a bank és az irányított ár, — röviden, az új gazdasági politika. Ötmillió ártatlan ember halálát s egy nagyra-hivatott nép teljes szétzüllését kis áldozat-nak tekintette a sikertelen kísérletért az a zsidó rablóbanda, amelyik talmudi dühödt lázokban a világforradalmat várta, — csak a világforradal-mat, és semmi mást...

(Folytatjuk.)

A HÁBORÚ

Álcázott erdei szovjetlövész teljes díszben vonult be a hadifogságba.
A mellette álló szovjetkatona kísértetnek nézi.

A VOROS-ZENÉSEKNEK IS ELHÚZTÁK A NÓTÁJÁT...
Még a zenekar is fogságba került nagydobostól, s már szórakoztatja a hadifogoly-
tábor Krivoj-Rogban...

Német orvos kezelésre vezeti a beteg ukrán leánykát.

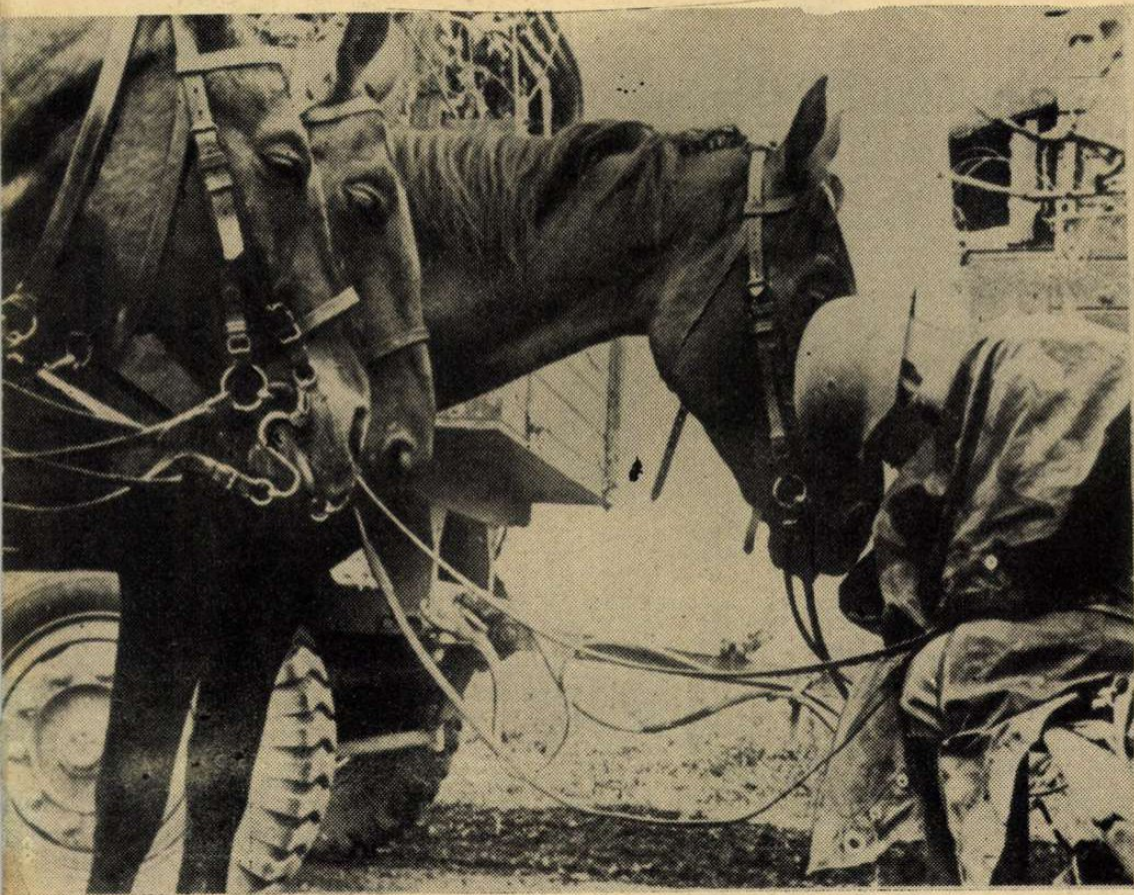
CSENDÉLET
AZ ELHAGYOTT
SZOVJETÁLLÁSBAN
Ennivalót keres a kecske

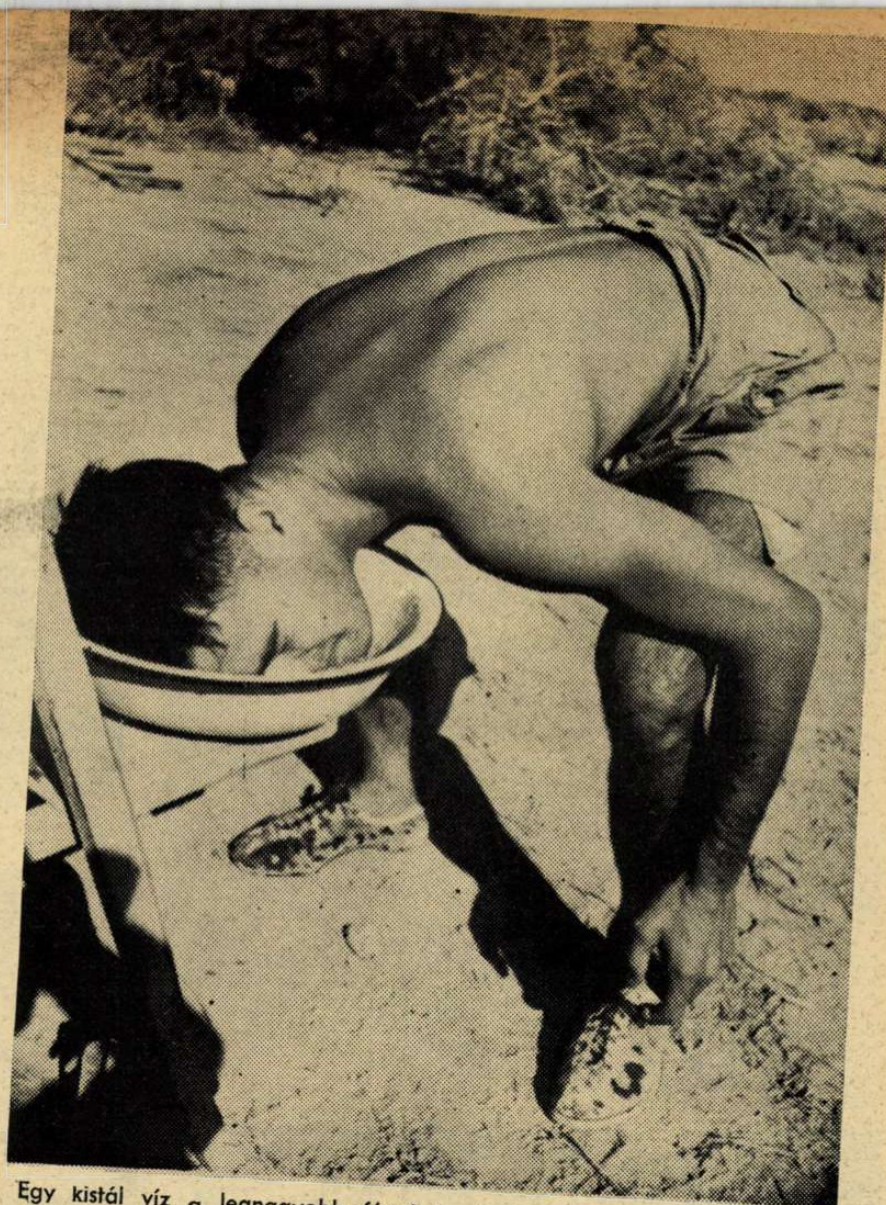
Égő falvakat hagy maga mögött a visszavonuló szovjethorda

MÉLYSÉGEIBŐL

Az alvó katonával — alszanak a fáradt lovak is a harctér ritka csöndjében...

Egy kistál víz a legnagyobb fényűzés és boldogság a sivatagban a tisztaságot szerető katonának.

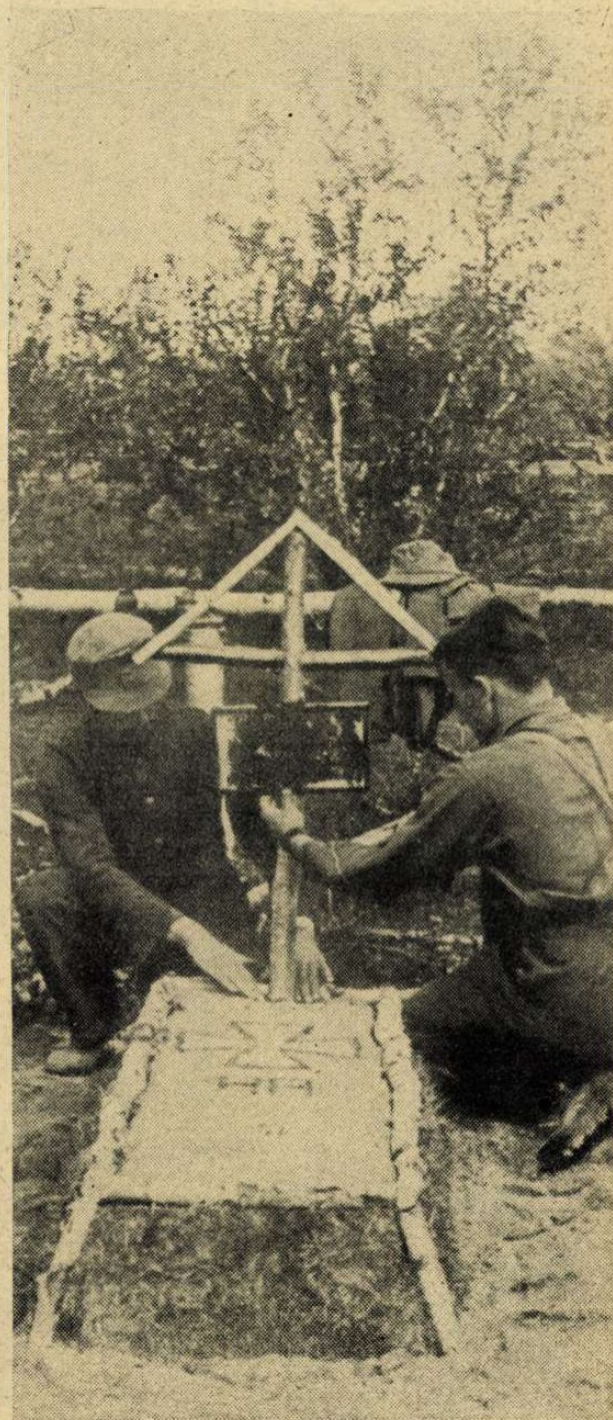
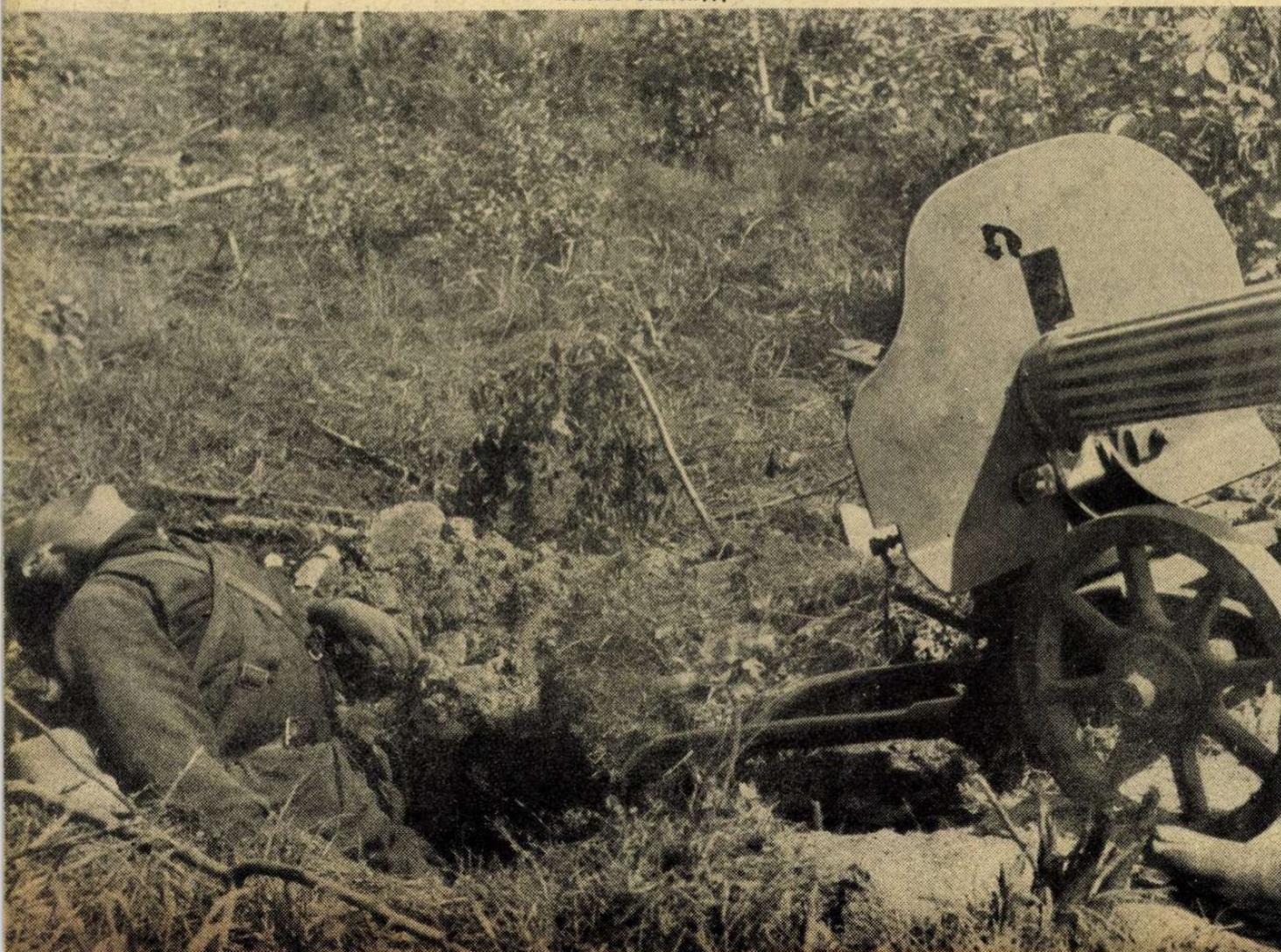

HIDEG MÁR AZ ÉJ-
SZAKA KELETKARÉLIÁ-
BAN

Fellobbannak alkonyat-
kor mindenféle a tábor-
tűzek...

ELCSENDESEDETT CSATATÉR

A ritkás nyírfaaerdő szélén túlviharzott az ütközet s a szovjetágyú és a szovjetkatona néma áldozatai már a halálos ősznek...

A Jeges-tenger partján temetnek.

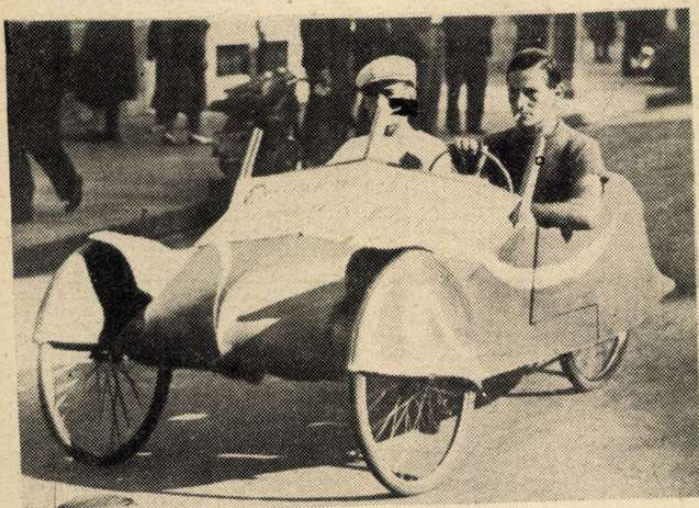
SIMON BOLGÁR TRÓNOROKOS
játsszik a katonákkal,
Bulgária népe szívből szereti
a trón kis várományosát.

GUISEPPE BOTTAI olasz nevelésügyi miniszter látoga-
tása Berlinben Goebbels birodalmi propaganda-
miniszternél.

ANGOL TOBORZÁS NEW-YORKBAN
Churchill rádiókezelő szakembereket szerződött az
amerikai brit konzulátus épületében

FRANCIA „TAPOSÓAUTÓ”

Két fiatal francia Bordeaux—Páris között a 600 kilo-
méteres utat 23 kilométer átlagsebességgel tette meg
ebben az emberi erővel hajtott „gépkocsi”-ban ...

Sybille svéd koronahercegnő kislányával a svéd
gyermeknapon résztvevő gyermekek között

Huntzinger tábornok fogadja a Németországból hazatérő
frontharcosokat.

Török pilótánő ejtőernyős kiképző gyakorlatra indul.

Suner spanyol külügyminiszter megnyitja a madridi
nemzetközi könyvkiállítást

A IX. nemzetközi filmkiállítás Velen-
cében. Valentina Corteze és Alida
Valli filmszínésznők napoznak a Lidón.

Huntzinger francia tábornok egy ünnepségen virágcsokrot
kap a nemzeti viseletben felvonuló gyerekektől

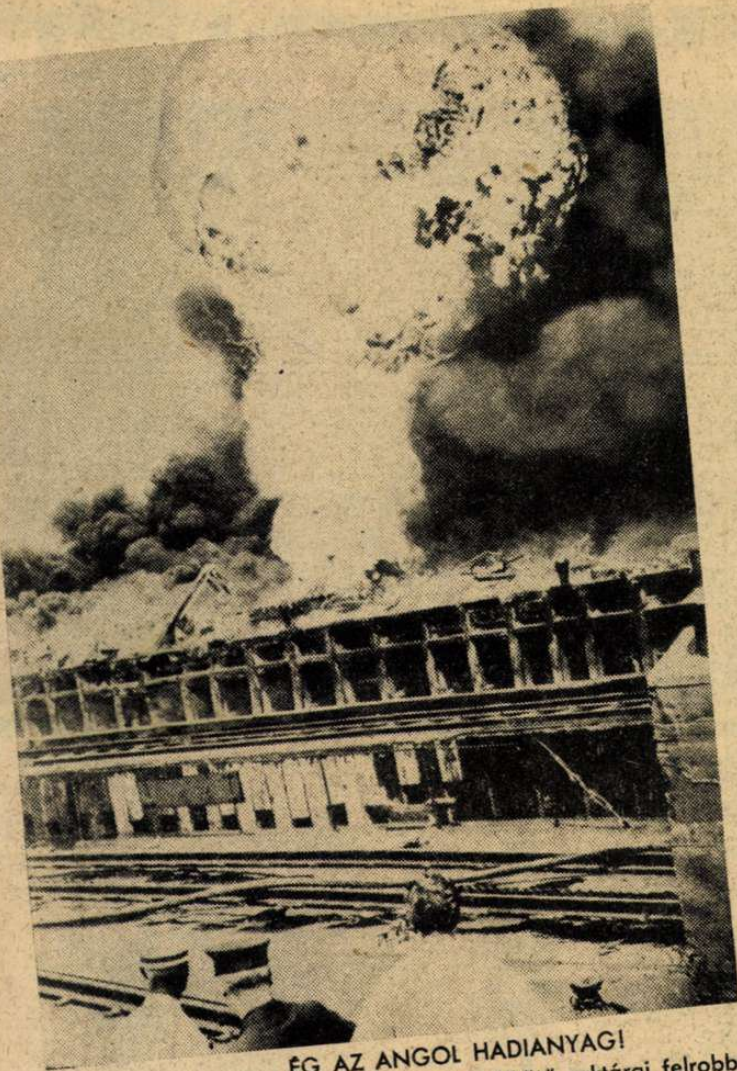
Sportesemény Vichyben: a verseny résztvevőinek
felvonulása

LIDOI NAPFÉNY

Tasnády Mária a velencei filmkiállításon.

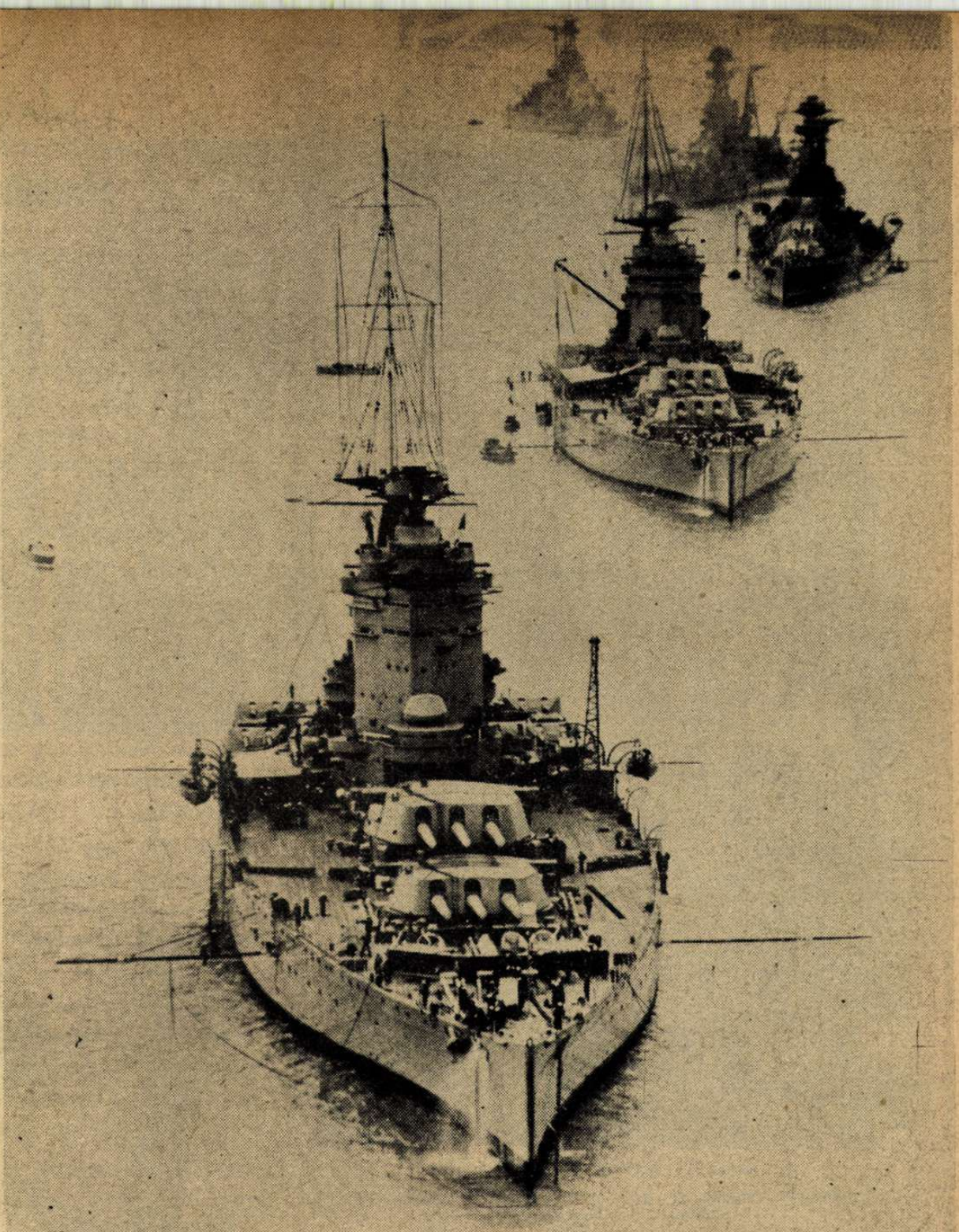

ÉG AZ ANGOL HADIANYAG!
New York államban, a brooklyni kikötő raktárai felrobbantak
s rengeteg szállításra váró hadianyag elpusztult...

AFI
vitéz Bély Alajos vezérőrnagy római látogatása során
tisztelg az ismeretlen katona római emléke előtt

Franco tábornok mór testőrgárdája pihenés közben
a gárda arab szobájában.

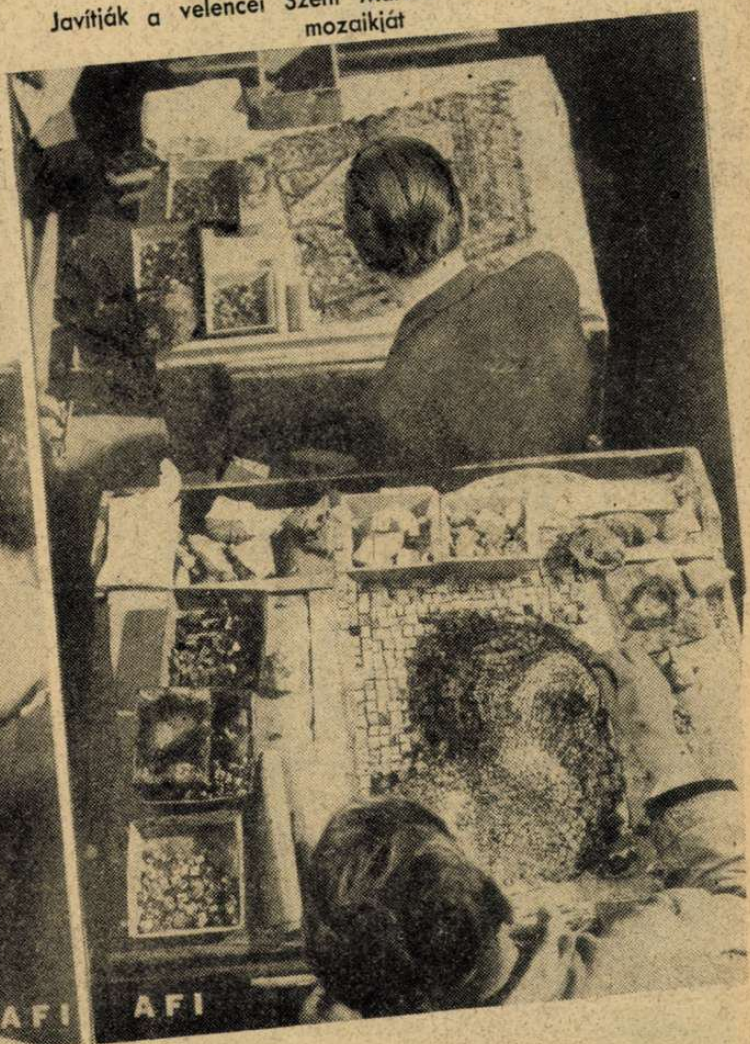

Az angolok büszkeségét, a 35.000 tonnás „Nelson” csatahajót az olaszok súlyosan megtorpedózták.

JAPÁN MUNKÁSNŐK

ejtőernyőket készítenek a repülőknél. A pontos, lelki-
ismeretes munka, a légi harcos életének védelme...

Javítják a velencei Szent Márkus bazilika gyönyörű
mozaikjait

AFI AFI

A zsidó faj nyomában

Képtanulmányok Zinigród, Neu-Sandez és Lublin ghettóiból

Mikes Ferenc eredeti felvételei a Magyar Futár számára.

AZ IGAZ HIT KÉPVISELŐJE ZINIGRODBAN:
Minden úgy igaz, ahogy a rabbi mondja, a legjobb úton
haladunk a megváltás felé...

Bócher a Neu-Sandez-i zsidó iskolából.

Hosszú évtizedeken át, az afrikai dobpergés egyhangúságával verték az európai közvéleménybe azt a tökéletesen hamis és következményeiben végzetes jelszót, hogy „a zsidó nem faj, hanem vallás...”. A zsidó jól tudta, hogy miért szükséges szüntelenül hangoztatnia ezt a hazugságot, csak a keresztény népek nem tudták, hogy miért hitték el... A nemzetközi zsidó faji érdekek minden ország sajátos viszonyaihoz mérten küzdöttek az érvényesülésért, — simán és szerényen, ahol még gyöngék voltak és nyersen, brutálisan, ahol az erőviszonyok eltolódása már a zsidóságnak kedvezett. A mohó zsidó előretörés miatt joggal nyugtalankodó nemzeti rétegeket állandóan „vallásellenes” izgatással vádolták s a liberális irányzatok hívei törvényekkel is körülbástyázták ezt a zsidóbujtató, tudománytalan és végtelenül együgyű álláspontot.

Lehetett írni korlátlanul minden nép életéről, divat volt képekben ismertetni és összehasonlítani a Föld összes népeit, de jaj volt annak, aki a zsidó fajjal mert nyíltan foglalkozni! Ebben a félszázados terrorban az volt a legneveltebb, hogy ugyanakkor csak egyetlen fajta élt Európában, amelyet minden más faj és nép, zömében csalhatatlanul felismert, — a zsidót!

A magyar nép is csak elevenből ismeri a zsidót, képről nem igen, mert a liberális korszakban a zsidó lapok szívesen bemutatták bármelyik népet, de saját magukról csak a díszmagyaros fotografiát szerették...

A félszázados mulasztás pótlására mutatunk be, amikor csak lehet, egy-egy ghetto-galériát, a zsidóság 3. őshazájából: Galícia és kapcsolt részeiből... Azért nyúlunk messze, hogy annál szemesebb legyen a faji vonások hasonlatossága a közelségben. A nemzeti zsidó vallással is egybe tartott faj, az idegen keleti nép nem tudja letagadni a közös sémita vonásokat, — ha mi nem tagadjuk meg látó szemünket!

A zinigródi ghetéből:
— „En nem vagyok zsidó!”

A JÁZÁR-LEGENDA FELTÁMADÁSA ZINIGRODBAN:
Csak prófétaféleggel foglalkozik az új Jázár, etnek tanokat hirdet zavarosan s a fajtéstvérek nem segítik...

ZINIGRÓDI BELVISZÁLY:
„Ez a rossz gyerek kilopta a rongyokat a zsákból, tessék megbüntetni...”

DEGENERALT ZSIDO-TIPUS
a zinigródi ghetéből.

A zinigródi gheté rózsája:
„Vásárolni tessék, vásárolni, vásárolni!”

A KÉTKEDŐ ZSIDÓ:
„Azért most is sok a gazdag zsidó köztünk, de nem segítenek bennünket...”

A BOLCS ZSIDÓ:
„Ne beszéljete sokat. Úgy adjatok, hogy maradjon is...”

A PEDÁNS ZSIDÓ:
„Kinek miye van, az övé. Ő szerezte. Nem köteles másnak odaadni...”

A BOCHER-ISKOLA GYÖNGYEI:
A legsötétebb babonák fanatizmusában nevelkednek, hirdetni később a „kiválasztott nép” külön jogait...

A LUBLINI GHETTO ELŐJÁROSÁGA,

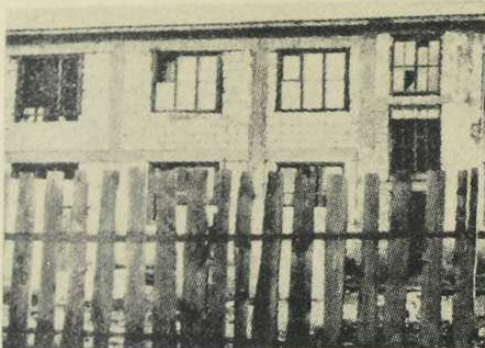
LUBLINI RABBI,

A lublini gheté piacterén:
„Rossz az üzlet, ha csak zsidónak szabad eladni a portékát...”

A SZOVJETPARADICSOM 1933-ban,

amikor még nem volt háborús a szovjet telekiabálta
eredményeivel a világot

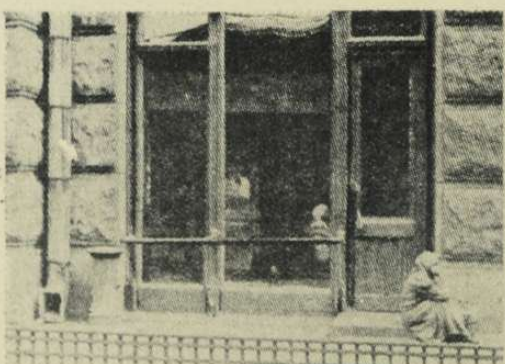
Charkovi munkás-
lakás, ablaküveg,
fény és víz nél-
kül...

Charkovi gyári-
munkás lakása...

„Szilárdabb” mun-
kasház Charkov-
ban...

Uzlethelyiség
Sztalin-képpel. Ez
az egyetlen áru...

Bezseg zsúfolt a
pálinkásbutik.
Nem kell a vásár-
láshoz jegy...

Ehenhalt gyermek
a charkovi utcán
1933-ban

Itt a szovjet

„...akik Oroszországban jártak és a szívükben még
volt valami kommunista érzélem, azok ebből a betegségből
örökre kigyógyulva jönnek haza.”

(Hitler október 3-i beszédéből.)

PARASZTHÁZ ÉS ISTÁLLÓ

Már tehetősebb család tanyája a szovjetparadicsomban, mert külön él az állat és az ember...

ELKÍNZOTT MUNKÁSASSZONY A
SZOVJET SZOCIÁLPOLITIKA BOR-
ZALMAS KUNYHÓJÁBAN

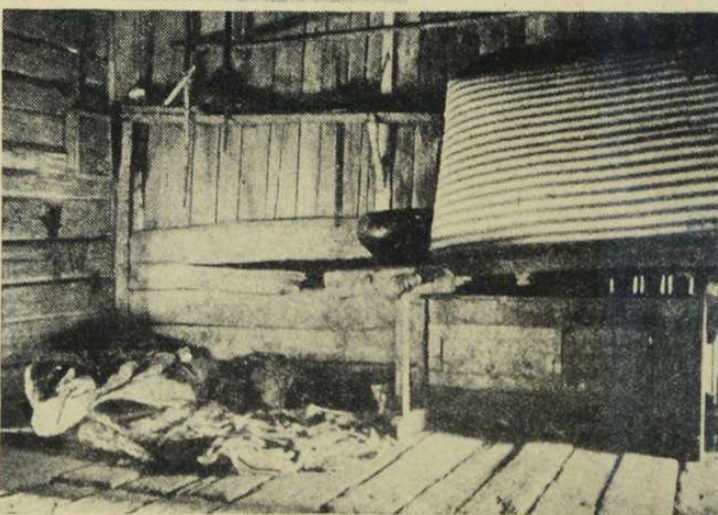

Krivoi Rog dúsgazdag vasértelepei körül, 25 év után vályog-
deszkaodukban tengetik baromi életüket az olyan igazi munkások,
akik dolgoznak s nem lettek hivatalnokok a kommunista pártbar...

A KOLHOZ-CSALÁD EGYETLEN
SZOBÁJAI

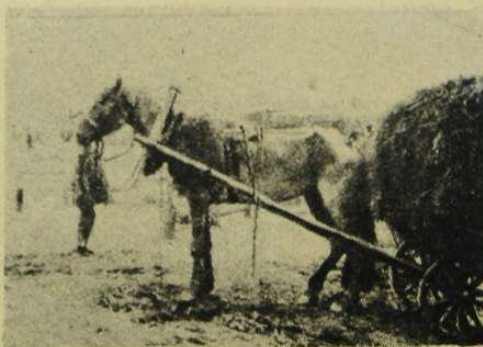
Rongyvagyonát mindenki
testén hordozza...

A KOLHOZ-PARASZT OTTHONA
Fekvőhely a földön, összeszedett
rongyokból, berendezés egy tál s
néhány maradék holmi a szovjet-
uralom előtti időkből...

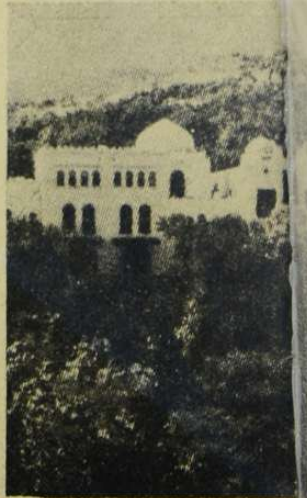

Figyelmeztető tábla a charkovi park
szélén, a következő felírással: „Hul-
lák eltemetése itt szigorúan tilos...”
Ez a paradicsom!...

Ehező ember — éhező állat, a szovjet fegy-
vergyárak javára...

A dulberi kastély, a K...
zsídók nyári üdülőhelye...

Paradicsom a valóságban

SZOVJETIFJÚSÁG, SZTALIN-EGYENRUHABAN...
Az arcokon az éhség és a nyomorkörnyezet kegyetlen, buta vonásai...

EZ A GYERMEKPARADICSOM —
ez az igazság, a sok hazug propaganda mögött...

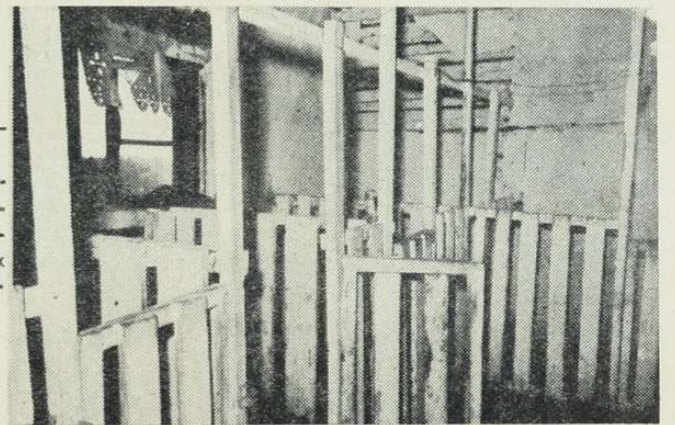

LEGYEK, FÉRGEK BÜZOS TANYÁJÁN, EL-
TOMPULT MÁR AZ EMBERI ÖSZTON A
TISZTASÁG IRÁNT...

A „JOBB MUNKÁS” CSALÁDI OTTHONA...
A csecsemő tágranyitott szemekkel bámul a kenyérre...

SZOVJET-
OVODA KELET-
KARÉLIÁBAN,
a finnek által el-
foglalt falu kom-
munista vívmá-
nya. Dicsőölnak
alkalmas tákol-
mány...

VÁROSI GYÓGYSZERTÁR EZ A SZENNYES HELY, — TER-
MÉSZESEN KÜLÖN ZSIDÓ FELÍRÁSSAL IS...

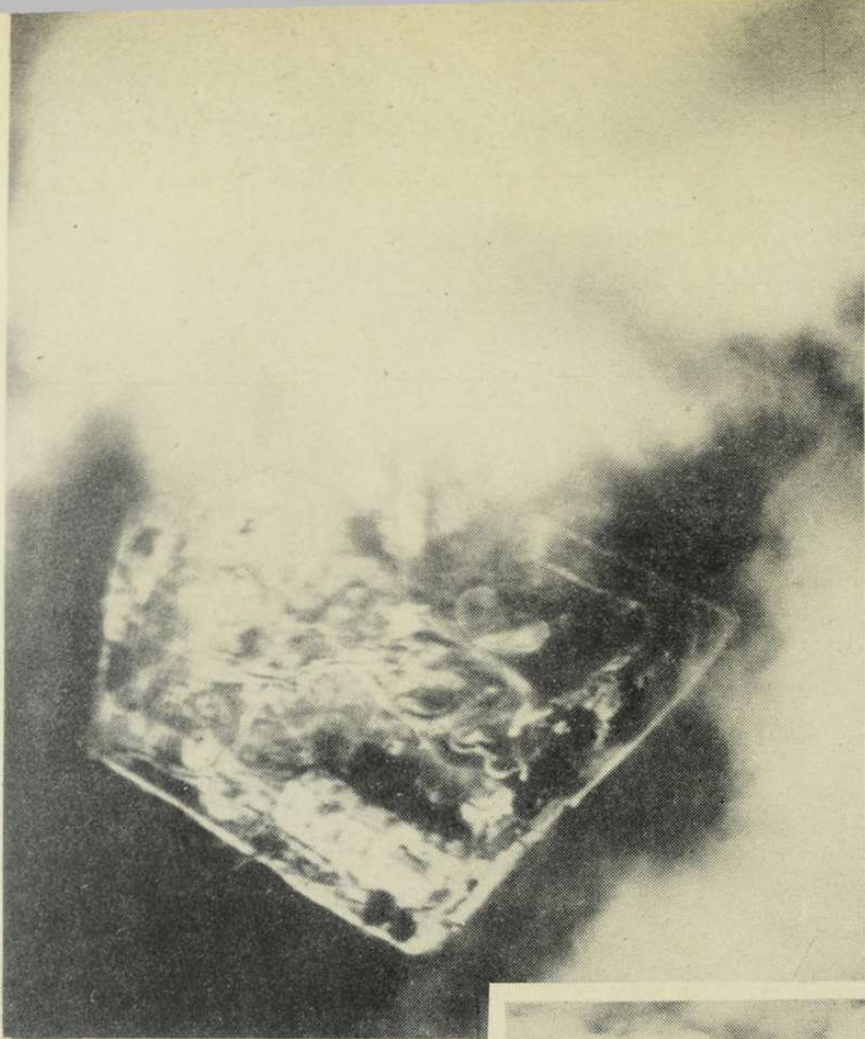

IGY LAKNAK AZ IPARI MUNKÁSOK A
SZOVJETPARADICSOMBANI

A „Fecskefészek”, a krími félsziget partján,
pazar nyári rezidenciája a zsidó fecskék-
nek, akik tönkretették, kiszípolyozták és a
pokoli „paradicsomba” döntötték a sze-
rencsétlen orosz népet!

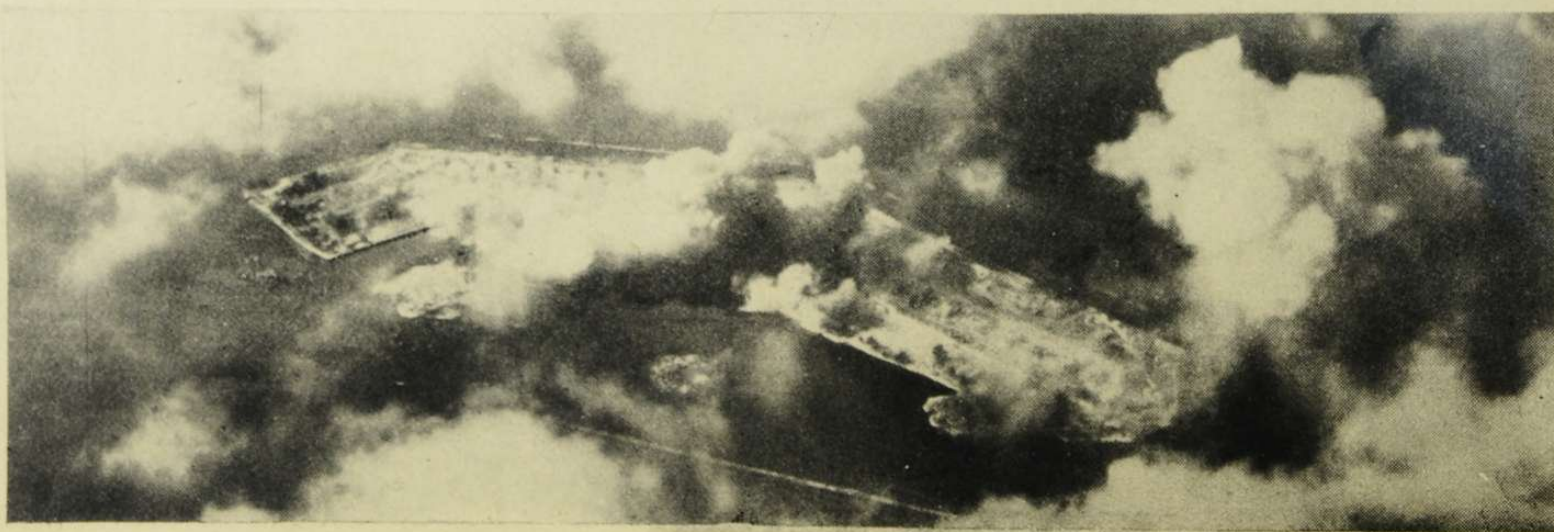
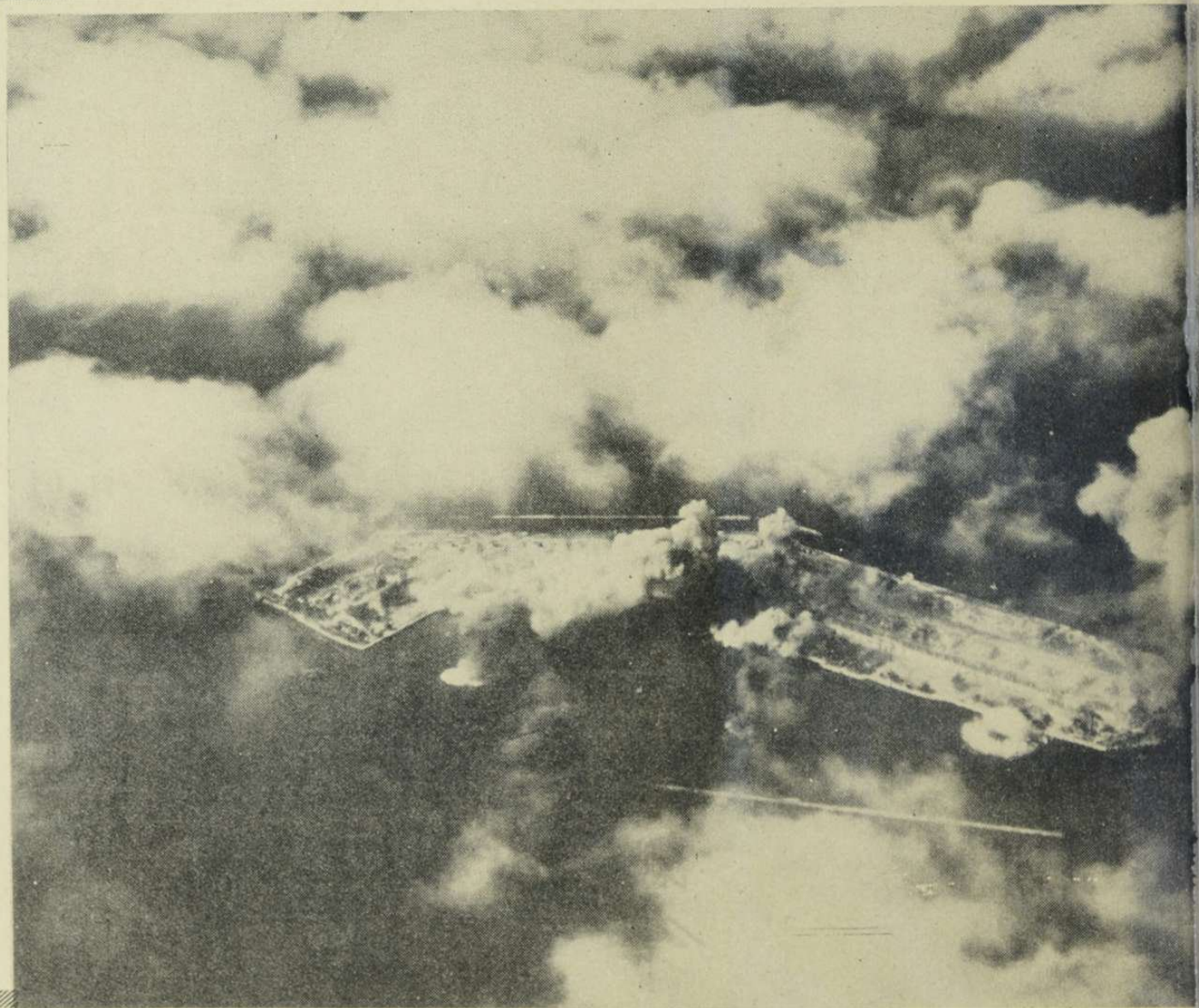

Zuhanóbombázók

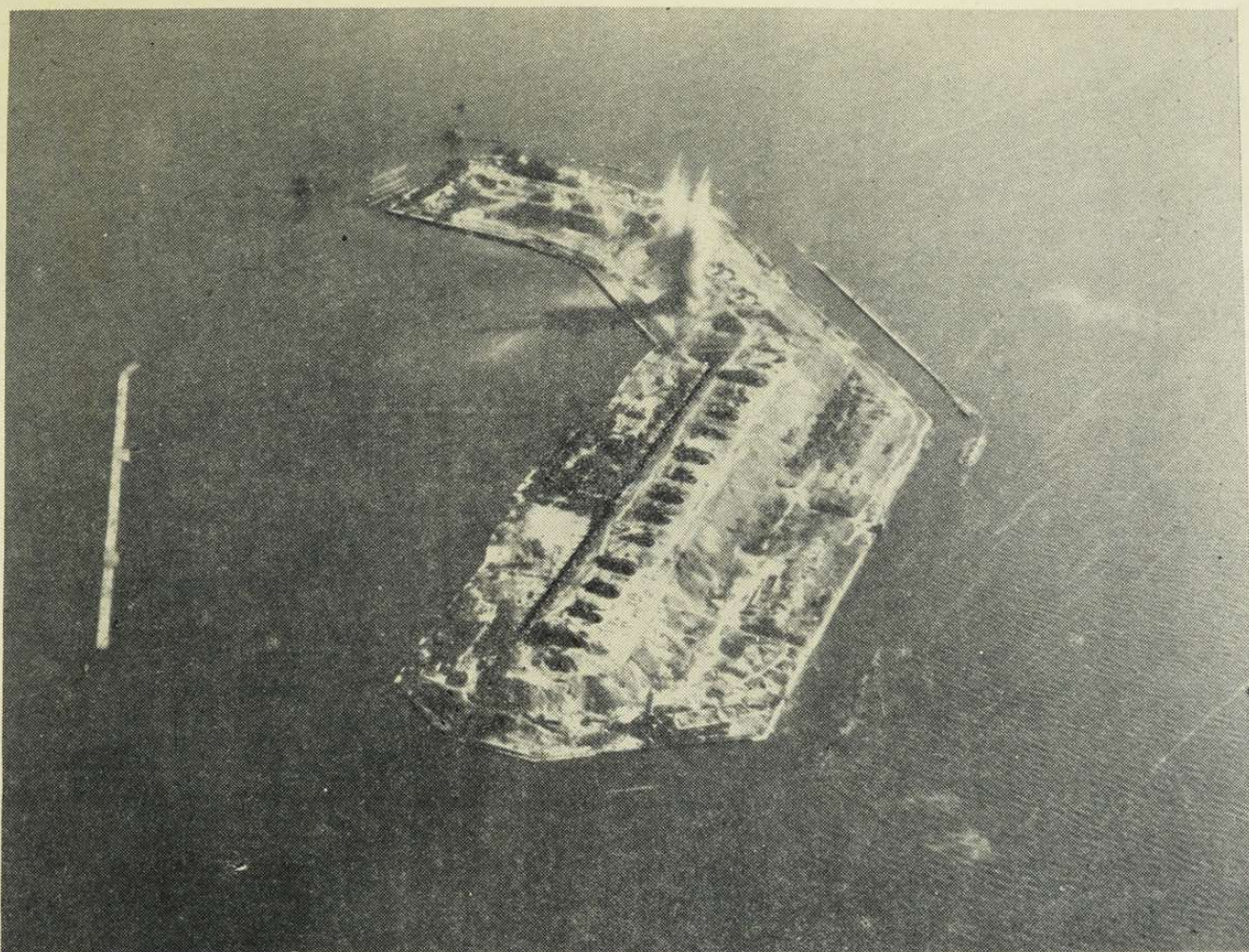
Cél: a szigeterőd! Sűrű felhők borítják a hajnali eget. A zuhanóbombázó raj parancsnoka csak a felhő szakadásán át pillantja meg a szigetet s gépét azonnal lefelé irányítja.

Csodálatos a kép... A stukákat sűrű felhőgomolygás rejteli el a tenger fölött, de a ledobott bombák nyomán lángok és füstfelhők törnek a magasba a szigeterődről. Középen egy lőszerraktár repült a levegőbe.

Néhány perc múlva... A zuhanóbombázó raj parancsnoka a felhők közül figyelni a hatást, állandó keringésben s megállapítja, hogy az erős tengeri szél miatt, több bomba a vízbe esett. Új támadás szükséges, a parancsolt feladat teljes végrehajtására...

a Fekete tenger partján

Bevágódik az első kísérleti bomba, — megállapítani a szél erősségét. A robbanás még távol történik a gömbölyű beton-szélekről felismert tüzérségi állásoktól, — de már biztos a számítás!

Délfelé eltűnnek a fellegek...
Finoman fodros a tenger víze s a
szigeterőd tüzei sem látszódnak
már. Itt az idő a második táma-
dással...

Telitalálatok! Kénsárga füstoszlop kavarog az ütegek
fölött; alatta széttört beton-, acéllemez és ágyúcsövek
törmeléke. A szigeterőd már csak szigetgyöngöseség...

A Fekete-tenger sziklás partjai mentén, — hazafelé húz
a stuka...

KIEVBEN MEGINDULT AZ ÉLET!

A nép az utcákon nyüzsg s a nagy megpróbáltatás után biztonságban csodálkozik a változáson...

KIEV LÉGI KÉPE A FELSZABADÍTÁS UTÁN. A szovjet romboló dühe nem tudott egész munkát végezni...

HADIJELENTÉSEK, CSATÁK

A nemzetközi életben az elmúlt hét folyamán kétségtelenül Hitler vezér és kancellár beszéde volt a legnagyobb esemény. Emberi, öntudatos, megrázó és őszinte volt a német nép vezérének megnyilatkozása; az erős, tömör mondatokból a világhelyzet és a világnézeti harc képe bontakozott ki.

Hitler Adolf már beszéde elején kijelentette, hogy „negyvennyolc óra óta ismét gigászi méretű hadművelet folyik, amely hozzájárul a keleti ellenfél szétzúzásához”. Ez a bevezető mondat döntő fontosságú eseménynek fényét veti a keleti hadszíntérre.

A magyar nép jóleső örömmel fogadta a Führer következő kijelentését: „Ebben az időben sikerült nekem több szövetségest szereznem, élükön Olaszországot, melynek vezető államférfiához személyes, szoros és belső barátság fűz. Japánhoz fűződő kapcsolataink is egyre jobbakká lettek. Európában pedig ezen kívül több nép és állam viseltetett irántunk változatlan rokonszenvvel, elsősorban Magyarországot és néhány északi állam.”

A hadijelentésekhez kapcsolódó beszédrészében Hitler megemlékezett Németország gigantikus győztes küzdelméről és a bolsevizmus árulásáról. A Szovjet zsaroló módon új engedményeket követelt a kisebb európai államok rovására s a német-orosz szerződés védelme alatt óriási hadsereget vont össze nyugati határán avval az eltökélt szándékkal,

hogy az első kedvező pillanatban haderejével lecsap Európára s megvalósítja a szovjet világforradalmi célkitűzéseit.

A szovjetország veszedelemre való utalással a német nép vezére megrendítően őszinte s minden szavában megörökítésre méltó nyilatkozatot tett a következő mondatokban:

„A német hadvezetőség egy pillanatra sem engedte ki kezéből a cselekvés törvényét, sőt mostanig minden akció épp olyan tervszerűen folyt le, mint egykor Lengyelország, majd Norvégia, végül a Nyugat és a Balkán ellen. Csak egyetlen megállapítást kell itt tennem: nem csalatkoztunk a tervek helyességében és nem csalatkoztunk a német katonák páratlan bátorságában, vagy fegyvereik jóságában. Egy dologban azonban mintha csalatkoztunk volna. Fogalmunk se volt arról: milyen gigászi előkészületeket tett ez az ellenfél Németország és Európa ellen és milyen hallatlan veszély fenyegetett, nemcsak bennünket, hanem Európát is. Ezt ma itt bátran elmondhatom és csak ma, mert ez az ellenfél már megtört és sohase emelkedik fel többé.

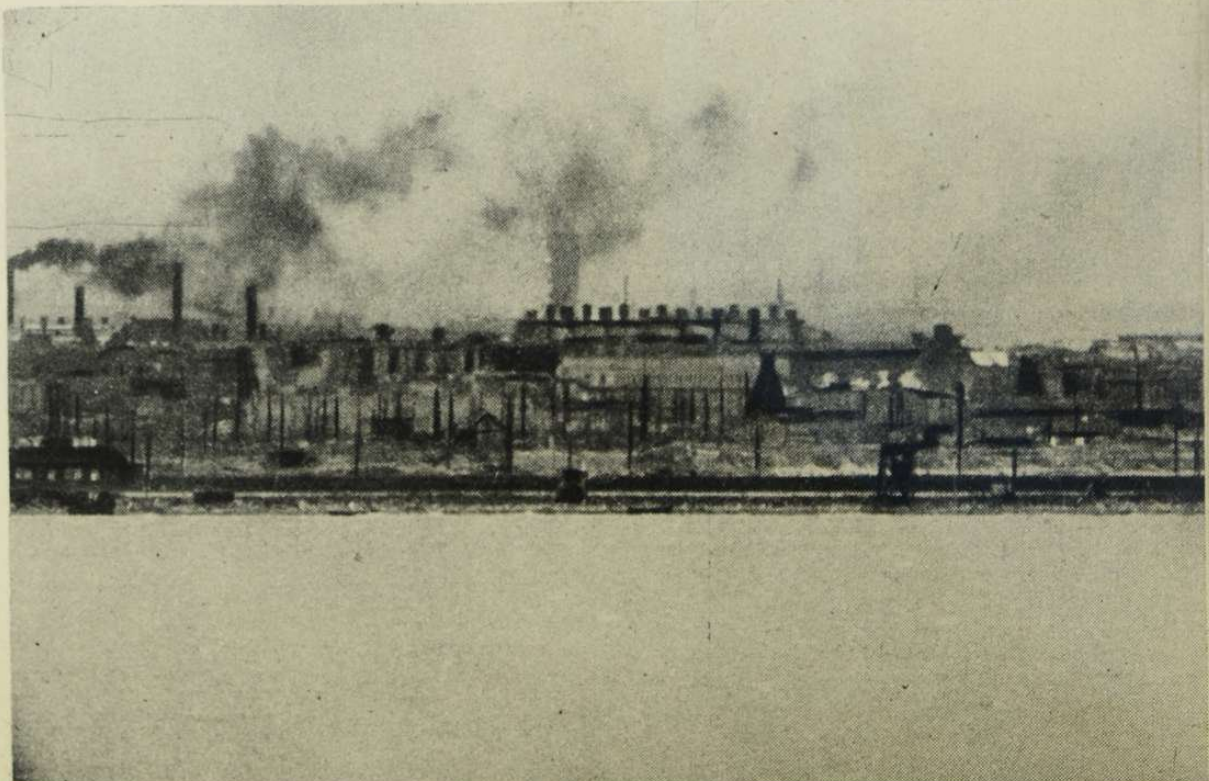
— Itt Európa ellen olyan hatalom tömörült, amelyről a legtöbb embernek fogalma se volt, sőt

sokaknak még ma sincs. Második Dzsingiz kháni roham lett volna és elsősorban a mi német katonáink bátorságának, áldozatkészségének, valamint a velünk menetelők áldozatának köszönjük, hogy ez a veszély elhárult...”

A vörös veszedelem ma már nem fenyegeti többé Európát. A német birodalmi vezér számadatai szerint a szovjetfoglaltak száma két és fél millió katona, 22.000 löveg, 18.000 páncélos harckocsi, 14.500 megsemmisített, szétrombolt, vagy lelőtt repülőgép a további zsákmány s egy olyan hatalmas elfoglalt terület, amely négyszer nagyobb mint Anglia! Az elfoglalt területeken a rendező és az átalakító munka a front mögött, elképzelhetetlen gigászi méreteket öltött. A német munkaezredek 25.000 kilométernyi szovjet vasútvonalat már üzembehelyeztek és 15.000 kilométer vasútvonalat átigazítottak az európai nyomtávolságra. A német hadsereg újabb előnyomulásának és a keleti háború sikeres befejezésének ez a frontmögötti munka a legnagyobb biztosítéka. Zavartalanul folyik az utánpótlás, seregtestek a szükséghez képest gyorsan vethetők át az egyik harczszakasról a másikra s a gazdasági élet megszervezése a békében is elhanyagolt szovjetföldön gyorsan hasznosítja a

A HÉT LEGÉRDEKESEB

Leningrádi felvétel a német állásokból. A névparti részletet már szabad szemmel látják a harcoló csapatok.

Gépkocsizó gyalogságunk támadáshoz fejlődik fel

VARSÁNYI

AZ ÉLŐ CAFOLAT

A rekordidő alatt épített híd a Dnyeper alsó szakaszán légharító ütegek védik a repülőtéradásokról,

ÉS ÚJ FORDULATOK

föld kincseit úgy az otthagzó nép, mint a hadviselő európai szövetségesek javára.

A német vezér és kancellár elismerő szavai a hadsereg káprázatos teljesítményeiről és a német ipar munkájáról, mélyen meghatotta a nagy berlini beszéd sokmillió rádióhallgatóját.

A heti hadijelentésekben közölt számadatokból kitűnik, hogy az angolok a háború kitörése óta 13,717.683 tonna hajóteret veszítettek el és szeptember havában 683.000 tonnát. Az elmúlt hónap eredménye azt jelenti, hogy a megsemmisített hajótér egy hónap alatt 150.000 tonnával emelkedett s a júliusi eredményhez viszonyítva 300.000 tonnával magasabb. Az atlantióceáni csata hevesége semmit sem csökkent s Anglia hajóhadának növekvő pusztulását rendkívül bátor és merész olasz támadások is növelik. A 35.000 tonnás Nelson angol csatahajó súlyos olasz torpedótállalattal húzódtott be a nagy tengericsatából Gibraltár kikötőjébe, ahová az olaszok erélyes földközítengeri támadásai óta egyre több használhatatlanra sérült angol hajó fut be. A közeljövőben a tengeralattjáró háború kiélesedésével lehet számolni s az olasz-német tengerihaderők fokozódóan eredményes együttműködésére.

A Moszkvában összehívott hármaskonferenciára lesújtó hatást gyakorolt úgy az Atlanti-óceánon kiélesedő tengeri háború, mint a szovjetfront minden szakaszán érezhető új és veszedelmesen heves német támadás. A moszkvai háromhatalmi konferenciát hosszabb időre tervezték s a közben kiadott hivatalos jelentések miatt riasztó és botrányos gyorsasággal fejezték be. Anglia, az Amerikai Egyesült Államok és Oroszország teljhatalmú megbízottai az első moszkvai munkanapon hat albizottságot alapítottak avval, hogy a különböző nagy szükségletekről ezek az albizottságok éjjel-nappal tartó munkával négy nap alatt jelentést tegyenek. Két nappal a kitűzött határidő előtt a moszkvai konferencia szétbontott s a világ ámulva kérde, hogy vajjon mi történhetett s milyen híreket kaphattak a megbízottak, hogy jónak látták Moszkvát sürgősen elhagyni? ... Szovjetország és az ünnepi megnyitóbeszédet tartó Molotov szorgalmazta a legbuzgóbban az összes részleteket felölelő pontos tárgyalásokat s valamilyen titokzatos ok miatt a szövetségi haditanács megelégedett általánosságban tartott homályos ígéretekkkel, amelyeknek kötelező ereje rendkívül csekély. Az Egyesült Államok nevében Harriman szűkszavú és rideg jelen-

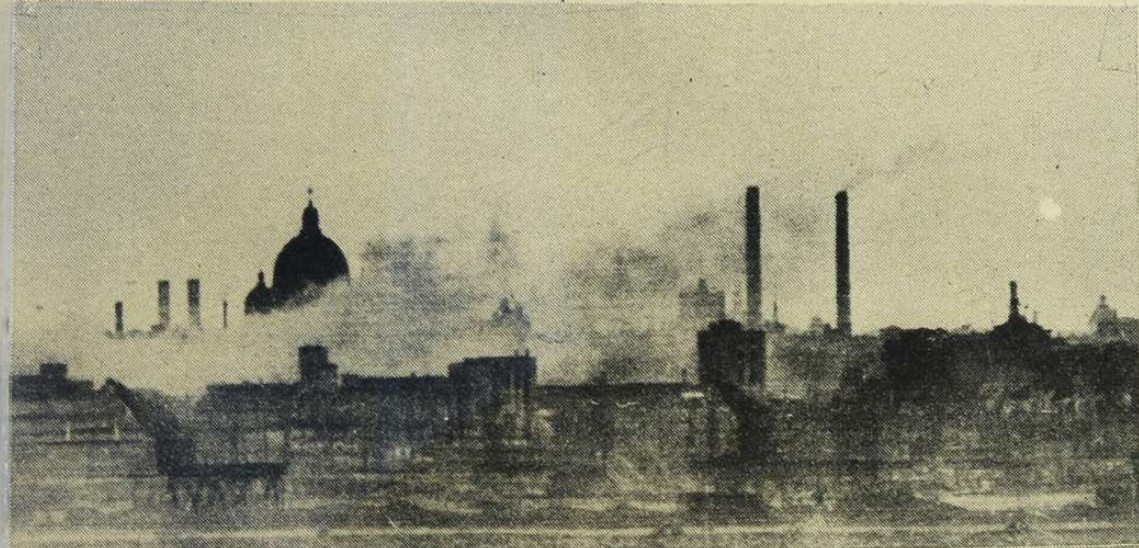
téseket adott ki, amelyekből csak arra lehet következtetni, hogy Harriman tisztában van a Szovjetnek nyújtandó hadianyagsegély egyelőre szinte leküzdhetetlennek nevezhető akadályai. A Szovjetnek felajánlott és a Szovjet által minden nap elvesztett hadianyag között olyan felmérhetetlenül nagy az aránytalanság, hogy a segítségről csupán a tömegekre gyakorolt s nagyon rövid ideig tartó propagandahatás szempontjából érdemes megemlékezni.

Talán a szovjet diplomáciai köreiben észlelt elkedvetlenedés indította az Egyesült Államok elnökét arra, hogy az anyagi megterhelést nem jelentő szellemi területen kárpótolja Moszkvát a szállítmányok ideiglenes kieséséért. Roosevelt a szokásos sajtóértekezleten megemlékezett a Szovjetunióban biztosított vallásszabadságról s ez a nyilatkozat olyan vihart támasztott az Egyesült Államok vallásos köreiben, hogy a Fehér Ház kénytelen volt félhivatalos nyilatkozatában állást foglalni; kijelenteni, hogy Roosevelt elnök csak a Szovjet alkotmányába foglalt vallásszabadsági biztosítékokról beszélt és nem a tényleges helyzetről. Az Egyesült Államok közvéleményének egy tekintélyes részét a felkavart vallási vita még a háborúnál is jobban érdekli s a vallásos köröket senki sem tudja meggyőzni arról, hogy a Szovjet valaha is ellenségeskedésen, gyűlöleten és templomromboláson kívül bármiféleképpen is érdekelve lett volna népeinek vallási kérdéseiben.

A nagy beszédek sorozatában utolsónak említjük meg Churchil alsóházi szónoklatát, amelyben

HÁBORUS KÉPEI

Leningrád kapui előtt. A német stuka-támadás után füstfelhők kavarognak Leningrád ipari negyede és kikötője fölött.

Magyar páncélgépkocsik üldözik Budjenni seregét

OLASZ TORPEDÓCSÓNÁK legénysége üdvözlí az Égei-tengeren a nagy német szállítóhajót. Ezek a torpedócsónakok biztosítják a tengeri forgalmat s veszedelmes ellenfelei az angol hadihajóknak...

OLASZ VIZIREPULÓGÉPEK A FOLDKOZI-TENGEREN.

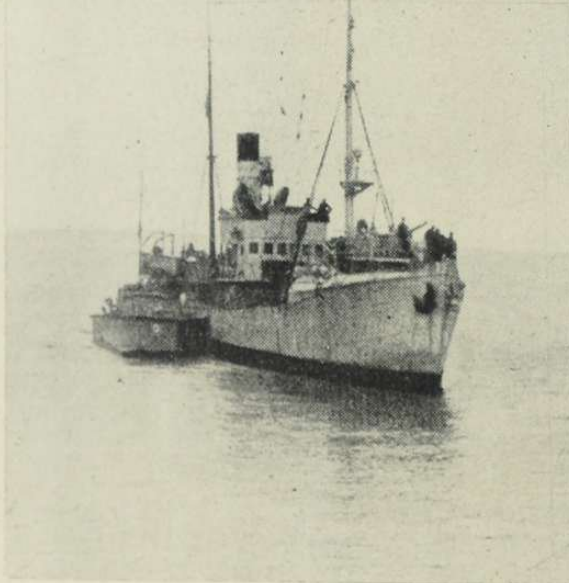
AZ AKNASZEDŐ NÉMET FLOTILLA, nehéz munkája után befut a hazai kikötőbe.

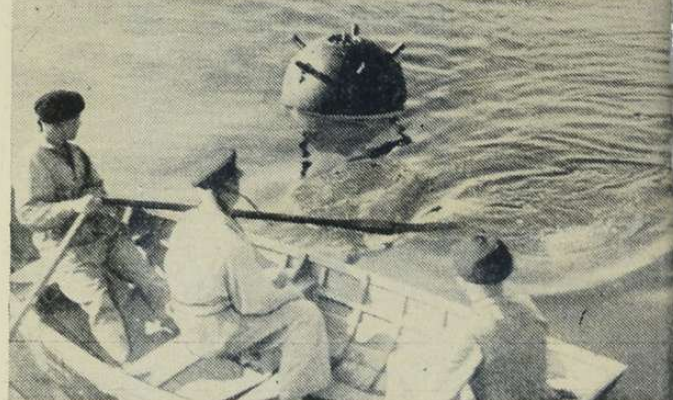
elmondotta, hogy 1942-ben és a következő esztendőben megindul Anglia felé az új amerikai hadigépek óriási áradata. Nem szeretném azonban, — mondotta Churchill — ha túl előre örülnének egyesek a várható eseményeknek, mert közben a német tengeralattjáróháború fokozódó erejével kell számolni. A jövő reményeinek között sorolta fel Churchill a hű, türelmes és rendíthetetlen szellemű kínai népet s kijelentette, hogy Anglia állandóan előremenetel a végső cél felé, amely talán még távol van, de már látni lehet. Churchill nem volt hajlandó a jövő stratégiai kérdéseiről beszélni. Gondoljanak például — hangsúlyozta Churchill — arra a kérdésre, hogy vajjon behatoljunk-e az európai kontinensre, hogy tehermentesítsük evvel Szovjetországot, vagy mivel Hitler most Oroszországgal van elfoglalva, megpróbáljuk-e nyugaton mérni reá egy súlyos csapást. Nem vagyok indiszkrét, ha elismerem, hogy ezek a kérdések ismételtlen foglalkoztatják azokat, akik a háború vezetéséért felelősek. Churchill hosszasan felsorolta beszédében, hogy mit nem tud a jelen pillanatban. Nem tudja, hogy a szovjetorosz ellenállással szemben milyen mélyen akar a német hadsereg a Szovjetunió területén előrenyomulni. Nem tudja, hogy a délnyugati német hadsereget a Nilus völgyébe irányítják-e, vagy megpróbálják Spanyolországon át Északafrikába dobni. Nem tudja, megpróbálja-e Németország az inváziót Anglia ellen, biztosítja azonban az alsóházat, hogy „minden veszedelmet megvizsgálunk, saját segélyforrásainkat igénybe vesszük minden eshetőség ellen s minden nap kora reggeltől éjjelig munkában vagyunk”. Bejelentette Churchill, hogy a legnehezebb harcokat tavaszra várja s hogy az inváziós veszedelem is nagyon komoly lesz. Churchill beszédét az angol alsóház kedvetlenül fogadta és új tárgyalások indultak meg az angol kormány szükségesnek tartott átalakításáról.

ÉRDEKES ZSÁKMÁNY

Egy angol gyorscsónakot német repülőgépek megadásra kényszerítettek a Csatornán s az értesített előőrshajó hazaszállította kötélén a zsákmányt.

AMIHEZ HIDEGVÉR SZÜKSÉGES... Finn matrózok kihálásszák a szovjet tengeri aknáit, partre vontatják és ártalmatlanná teszik.

Finn rohamcsónakról bombát dobnak egy szovjet tengeralattjáróra.

SIKERTELLEN LENINGRÁDI SZOVJET-ELLENTÁMADÁS...

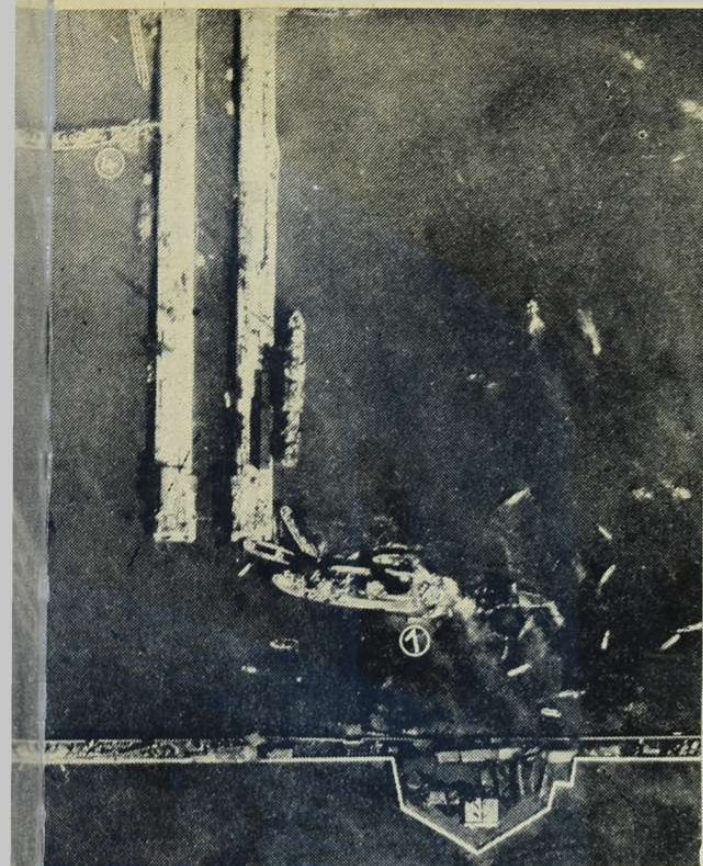

NÉGY LOVAGKERESZTES egyetlen német aknaszedő-flotilla tisztikarában. Súlyos feladatukat halált-megvető bátorsággal oldják meg az aknaszedő hajók...

ÚJ TŰZÉRSÉGI ÁLLÁSOK TOBRUK KÖRÜL.

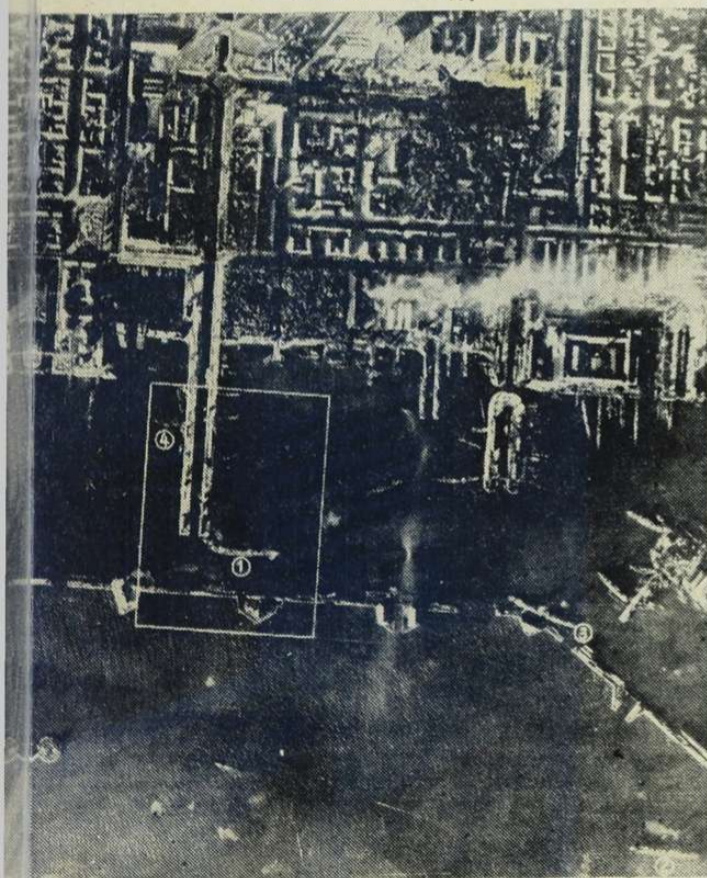

PUSZTUL A SZOVJETFLOTTA A KRONSTADTI KIKÖTŐBEN!

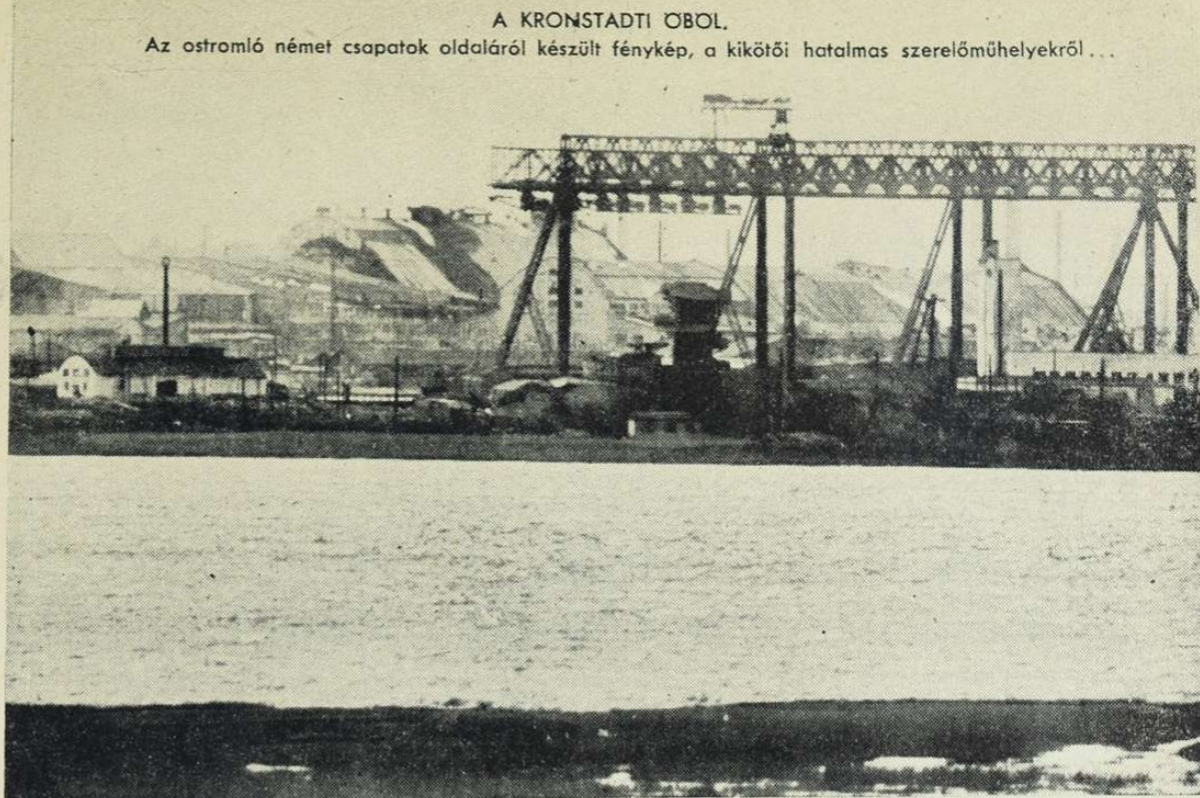
Két páratlanul érdekes felvételünk a kronstadti hadikikötőbe menekült szovjethajók bombázásának eredményeit mutatja.

FELSŐ KÉPÜNKÖN a céltalanul úszkáló hajók közül az 1. jelzésű csatahajó eleje már a vízbe merült s a 4. jelzésű hajó süllyed...

ALSÓ KÉPÜNKÖN az 1. sz. csatahajó is süllyed, a 2. sz. hadihajó ég, a 3. számú nehéz páncélos féloldalra dől s a 4. számú szállítóhajónak már csak a fedélzete látszik ki a vízből...

A szoviet betonpiramis-akadályai a német páncélosok feltartóztatására Leningrád körül. Régen túljutottak rajtuk...

A KRONSTADTI ÖBÖL.

Az ostromló német csapatok oldaláról készült fénykép, a kikötői hatalmas szerelőműhelyekről...

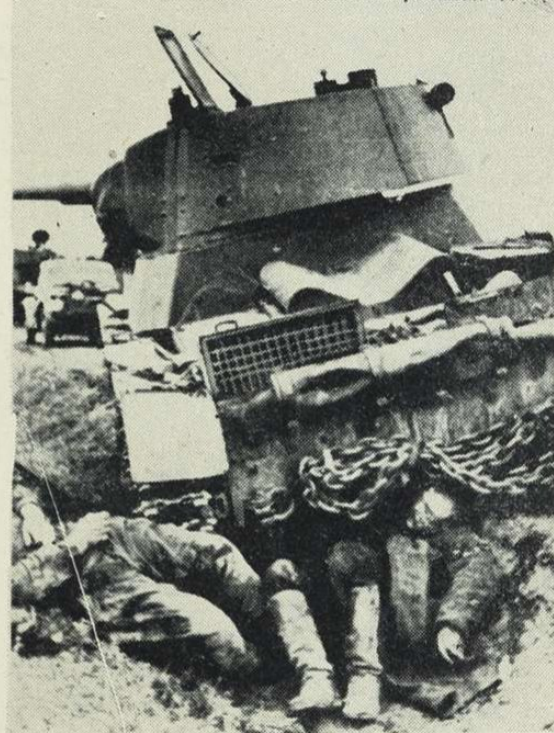
A szovjetoroszországi rejtély

Hitler beszéde óta az egész világ osztatlan figyelme a szovjetoroszországi harcmezők felé fordult, ahonnan csak szűkszavú jelentések érkeztek a hét folyamán, a hadműveletek „tervszerű” folytatásáról. A levegőben érződik a villamos feszültség; bizonyos, hogy félelmetes méretű csaták dühöngenek az arcvonal több széles szakaszán, valószínű, hogy rövidesen hírt kapunk gigantikus eredményekről, de ebben a pillanatban, amikor e sorokat írjuk, még senki sem tudhatja a német hadvezetőségén kívül, hogy hol van a súlypontja a szovjet haderő végleges megtörésére irányuló német támadásnak...

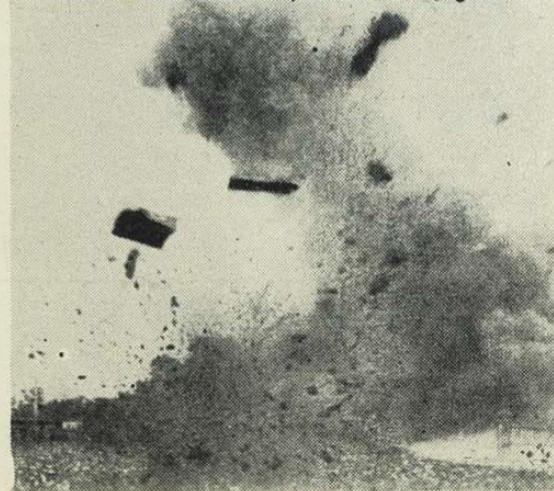
Leningrád ostroma nem lehet a nagy végső cél, mert a körülzárt város birtokáért folytatott heves, elkeseredett és nehéz csaták zárt hadművelleti egységhez tartoznak. Vorosilov parancsára, Leningrádtól nyugatra, nagy szovjeteroők megkísérlették a partraszállást s ugyanekkor a német bekerítő arcvonalat is megpróbálta áttörni a körülfogott szovjet hadsereg, de mindkét ellentámadás véres és súlyos veszteségekkel összeomlott. Az acélgyűrűből nincs szabadulás, viszont a lezárt területen legalább 5 millió lélek zsúfolódott össze s ennek az óriás embertömegnek élelmezése, rövidesen lehetetlenségnek bizonyul. Kronstadt és Leningrad állandó légi bombázása s újabban a német nehéz tüzérség zárótüze, csak siettet a szovjetváros tragédiájának fekete napját. A szovjet ezer és egy ok miatt véglegesen lemondott arról, hogy sorsát visszavonulással és messze keleten elfoglalt új állásokban próbálja jobbra fordítani. A rendezett meghátrálás már katonai lehetetlenség s ezért kísérletezik minden szovjethadvezér az emberpazarló tehermentesítő ellentámadásokkal. A német hadvezetés jelenlegi állásaihoz szögezte a szovjeterőket s ez volt a legragyogóbb teljesítménye! Nehezebb így a harc s a küzdelem, de csak döntő lehet az eredmény...

Ha nem Leningrád körzetében folyik a jelzett megsemmisítő harc, hol lehet akkor történelmileg fontos hadszíntere? ... A kisebb német jelentések arról számolnak be, hogy a Dnyeper és a Donec között sikeresen halad előre az új támadás kelet felé. A kievi csata kiaknázása szüntelen; Budennij maradék seregeinek nincs nyugta és ideje a komoly újjárendezéshez! A Dnyeperen át megkísérült ellentámadásokat a magyar csapatok hétszer vissza-

A szovjet harckocsi halálos árnyékában...

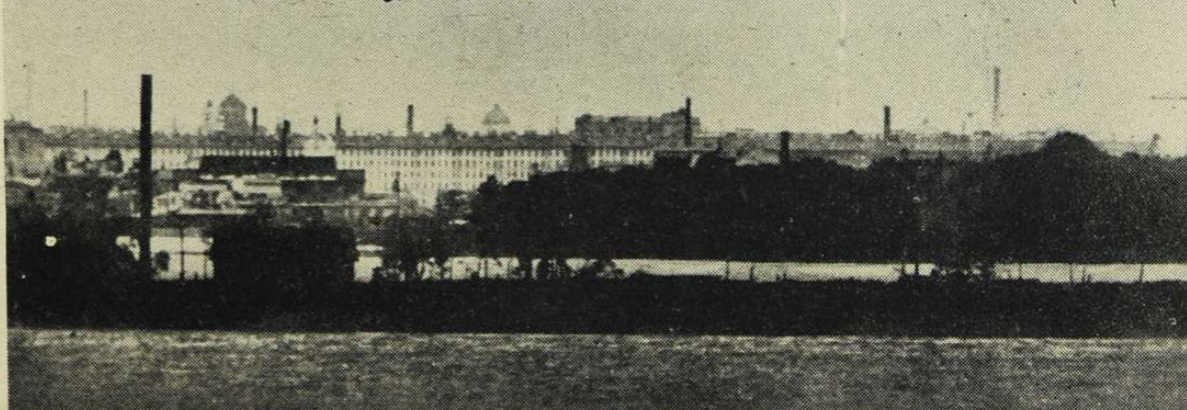

TELITALÁLAT A LENINGRÁDI ERŐDRE!
Óriási betondarabok röpködnek a levegőben...

LENINGRÁD, A VÉGZET VÁROSA.

Így látják már a német hadak a várost...

verték s a magyar légierő sikeres támadásokkal pusztította a szovjet vasúti csomópontjait s az utánpótlási oszlopokat.

A legújabb hírek szerint „a Dnyeper és a Donec között mind szélesebben bontakozik ki az új hadművelet...” A szovjetjelentések csak annyit ismernek el, hogy Poltava és Charkov között rendkívül súlyos a helyzet, spanyol jelentések arról számolnak be, hogy a német hadsereg legközelebbi célja Charkov és Rosztov. Budennij utolsó tartalékait bevetette a Rosztov körüli csatába, de ha az ellenállás nem sikerül, akkor a német hadsereg elzárja az egész Donec medencét...

Magyar jelentésben olvassuk, hogy a szövetséges csapatok megközelítették a Donec-vonal sarkpontját alkotó fontos vasúti csomópontot.

A Donec medence Artemovszk városával, a „szovjetkovácsok hazája...” A szénbányák 2400 négyzetkilométer területen, 50.000 bányászt foglalkoztatnak s a vörösök hadipara itt épült ki a szénmedence körül. A hatalmas szénbányák és a fokozatosan kiépített kémiai ipar emelik ennek a területnek fontosságát.

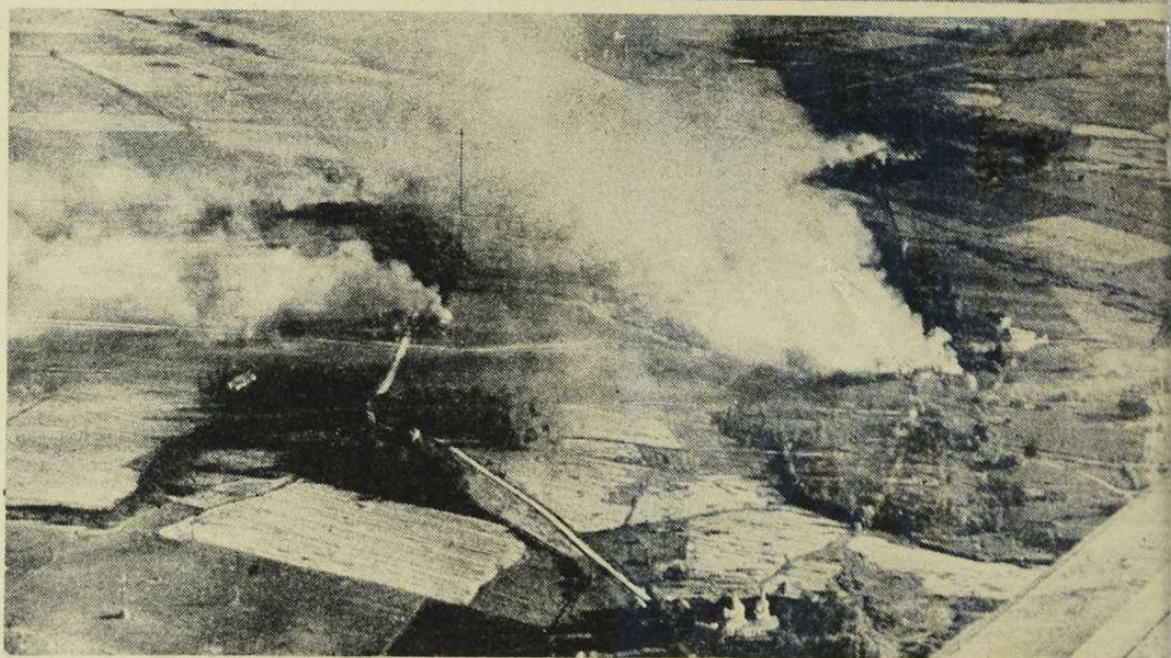
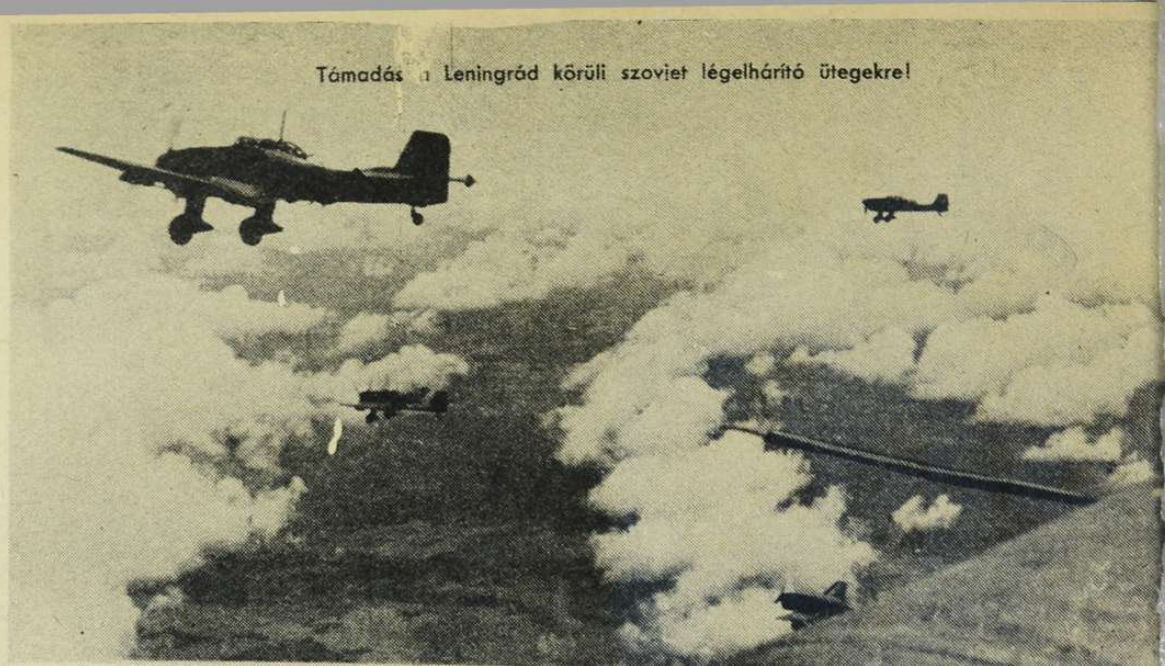
Az oroszországi polgárháború kora minden képzeletet felülmúló, forradalmi zavarokban tárta fel a Donec medence fontosságát. A Kerenszki-kormány uralomra jutásától 1921-ig, 24 rendszerváltozás zúgott végig ezen a területen! Német megszállás, Denikin, Petljura, Skoropadszki, Wrangel, Machno és Skuro uralma s fehér, vörös, rózsaszín betörés vérezte ezt a gazdag területet, amelynek kozák lakossága a végeletekig küzdött Moszkva kommunista hordái ellen...

Poltava és Charkov emlegetésével kapcsolatban, a nemzetközi sajtó egybehangzó híradásában az a legfontosabb részlet, hogy „ettől a támadási területtől tovább északra, egy rendkívül erős offenzív mozgás mutatkozik. A német sajtó ezt a támadást „Moszkvára irányuló halálos döfésnek mondja...” A sok részletjelentésből tehát annyit megállapíthatunk, hogy a kievi csata után kialakult új helyzetben, a szövetséges seregek két hadseregcsoportban délkeletnek és északkeletnek támadnak.

A seregek előtt mindenütt a német légi haderő egységei zúgnak; sohasem tapasztalt légi tevékenység fejlődött ki az egész arcvonalon s a szovjet már nem tud komoly erőket dobni a légi küzdelembe. Leningrád, Moszkva, Tula, Worones és Charkov vonalán a vasutak, hidak, gyárak, ipartelepek, katonai központok és csapatgyűlékezések rendjét felborítja és szétveri a bombazápor. A lelőtt szovjetgépek száma egyre csökken, mert kevesebb a megtámadható gép, a pusztítás arányszáma azonban változatlan marad. Szeptember 26–30-a között 354 szovjet vadászgép és romboló pusztult el s ugyan ezen idő alatt a németek 23 gépet vesztek. Érdekes, hogy Anglia légi vesztesége augusztus 24–szeptember 30-a között 476 gép volt, szemben a németek 40 gépvesztésével, tehát az angol és a szovjetorosz ellenállási képesség között is csekély a különbség, Anglia javára... A német légi fölény hatalmas lépésekben erősödik az összes arcvonalakon.

A fegyverek világzengető mérkőzése idején megfakul a lázas diplomáciai tevékenység. Afganisztán angol megszállásának előkészítése, az afrikai francia gyarmatok körüli tusakodás, s az amerikai hangulat hullámváltozásai, önmagukban fontosak lehetnek a jövő alakulása szempontjából is, de minden diplomáciai lépés, furfang és lázítás sikerét elsöpörheti néhány nap, vagy hét alatt a szovjet fronton várható változás. Háború van s minden szócsatát lever a fegyverek diadala...

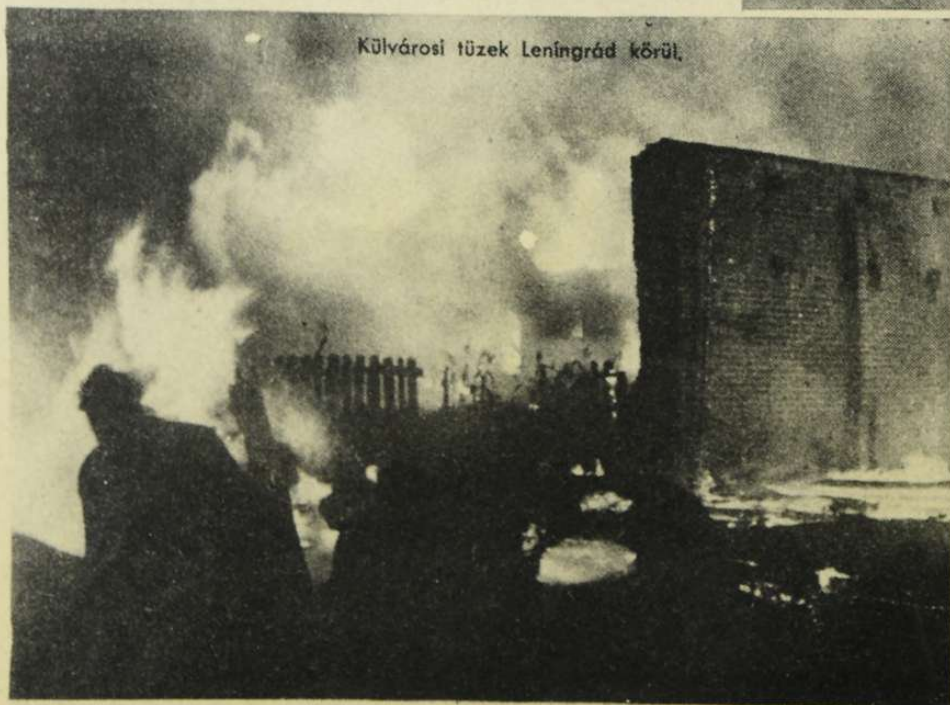
Támadás a Leningrád körüli szovjet léghárító útegekre!

STUKATÁMADÁSOK A LENINGRÁDI ERŐDOVEZETRE. Tűz- és füstoszlopok kavarognak a város fölött...

Külvárosi tüzek Leningrád körül.

Ágyútűz Leningrádra!

KISTARCSÁN

— Maga hogy került ide, Grün úr?
— Eladtam tíz deka vaját egy embernek...
— No és?
— Később kiderült, hogy a közéletmezési miniszter volt.

A KREML ELŐTT

Hozzak a tábornok-elvtársat a kihallgatásról.

GYENGÉD CÉLZÁSOK

Mónusch: Hallottad, hogy a Lázár-Lebovicsot elítélték?
Peyer: Miért mondd nekem? Az Általános Fogyasztásit a Györki vezette...

— Kérek tíz deka vaját.
— A kedves papa talán minisztériumi tisztviselő?
— Nem kérem, úri szabó.
— Akkor nincs vaj!

Két lábbal sem lehet két lovat lovagolni!

— El kellene már küldeni azt a segítséget az oroszoknak!
— Örültség! Csak nem fogunk hadianyagot szállítani a németeknek!

MAJSKI LONDONI SZOVJETNAGYKÖVET

Tél tábornokot és Rossz Ut tábornokot le kell jöközni!

JELENET A PETROGRAD-I REP-TEREN

Timosenko: Aztán csak kitartás az orosz emberig.

AUTOBUSZON

Csendéletkép — szöveg nélkül

HÁRMASSZOVETSÉG 1941

NÉMET LÉGELHÁRÍTÓÁGYÚ
LÖVI LENINGRÁDNÁL, A FELSZÁLLOTT
SZOVJET RATA GÉPEKET...

